

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

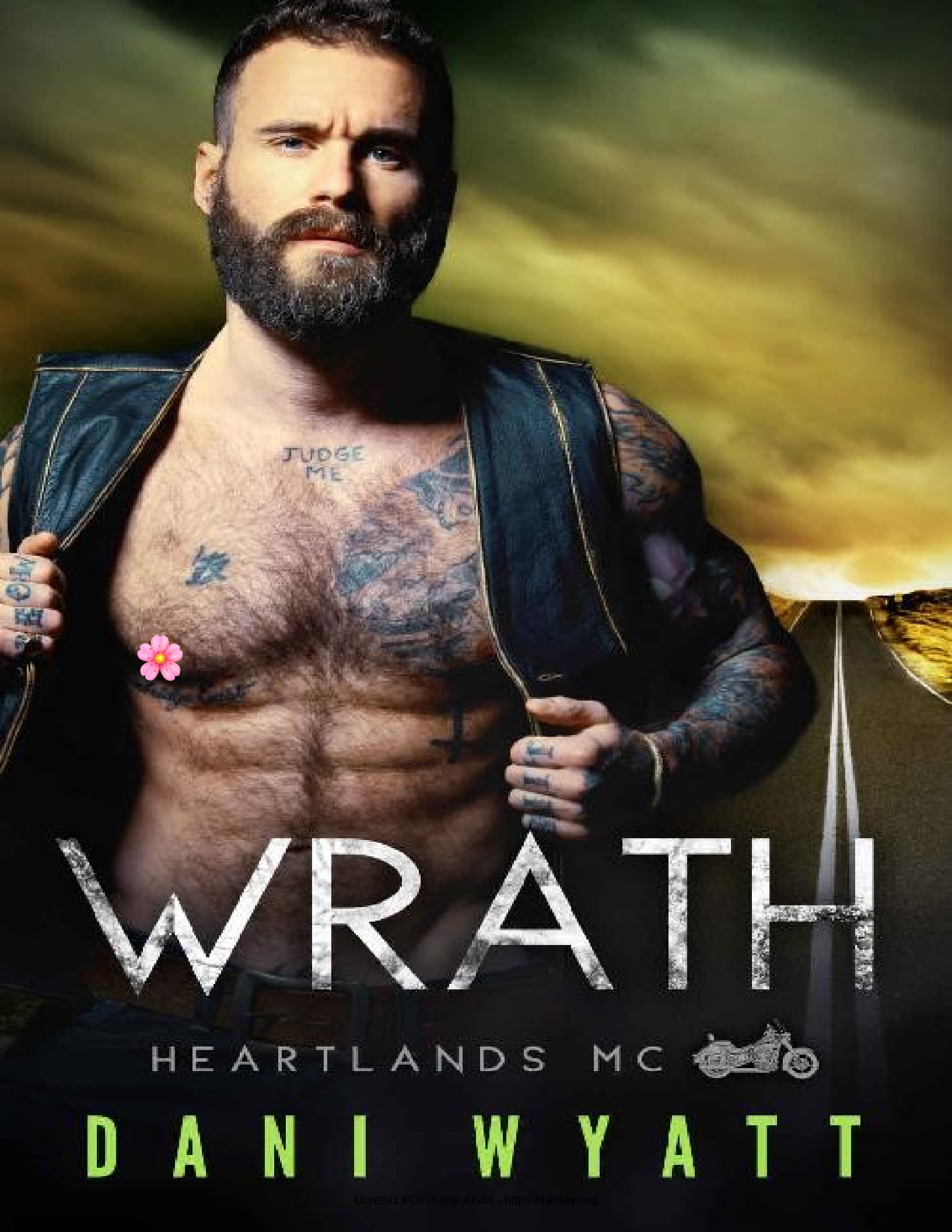
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JUDGE
ME

WRATH

HEARTLANDS MC

DANI WYATT

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Telif Hakkı© 2020

yazan Dani Wyatt

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Kitap incelemesinde kısa alıntılar dışında.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya

yazarın hayal gücünün

ürünüdür veya kurgusal bir

şekilde kullanılmıştır.

Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan

benzerlikler tamamen tesadüfidir.

www.daniwyatt.com

Kapak Kredisi Cormar

Kapaklar

Düzenleme Nicci Haydon

İçindekiler

[Telif Hakkı Sayfası](#)

[WRATH](#)

[Takipçiler hoşgeldiniz.](#)

[1 | Gazap](#)

[2 | Kristina](#)

[3 | Gazap](#)

[4 | Gazap](#)

[5 | Kristina](#)

[6 | Gazap](#)

[7 | Kristina](#)

[8 | Kristina](#)

[9 | Gazap](#)

[10 | Kristina](#)

[11 | Kristina](#)

[12 | Gazap](#)

[13 | Kristina](#)

[14 | Gazap](#)

[HEARTLANDS MC SERİSİ](#)

[DANI WYATT'IN DİĞER](#)

[YAZILARI BAĞLANTIDA](#)

[KALALIM!](#)

[Dani](#)

[Hakkında](#)

[Teşekkürler](#)

-

OKUYUCULARIMA BİR NOT:

Her birinize minnettarım. Sıkı
sürün. Çok sevin. İyi yaşayın.

Yol savaşçıları, göçebeler ve ev arayanlar için.

GET

ÜCRETSİZ özel kısa öyküler ve epiloglar!

Spam yok!

[HABER BÜLTENİ](#)

Takipçiler hoşgeldiniz.

İğrenç eğlence ve diğer kirli saçmalıklar

BENİ FACEBOOK'TA TAKIP

ET [ARKADAŞ OLALIM](#)

[Amazon'da Dani Wyatt](#)

Şimdi, gösteriye devam edelim...

WRATH

Tarafından

Dani Wyatt

1| Gazap

TBanyonun kapısına vuruluyor ve neredeyse sikimi çıkaracaktım.

"Yine orada mastürbasyon mu yapıyorsun? Biliyorsun, İncil diyor ki Kör." Kalın ahşap kapıdan Troy'un gür sesi geliyor ve arka planda dikiş çemberindeki bir grup yaşlı kadın gibi kıkırdayan başka bir ekip duyuyorum.

"Siktir git." Pazar sabahı ayin sonrası vuruşumu mahvettiği için sinirlenerek homurdanıyorum.

"Sokağın karşısına geç, lanet kiliseye gir, onu omzunun üzerinden at ve babasına lanet parmağını göster. Sonra da onu gün batımına doğru becer." Sesi alaycı ve zorlukla gizlenmiş bir kıkırdamayla kalınlaşırken, yumruğuyla kapıya birkaç kez daha vuruyor ve ben nefesimin altında küfrediyorum.

Hâlâ sert olan sikimi kot pantolonumun içine sokuyorum ve taşaklarıma takılmadan fermuarını çekmeye çalışıyorum. Sonra dönüp, isimler, sayılar, tarihler ve diğer şeylerle kaplı bir duvarda asılı duran soğuk, yontulmuş beyaz porselen lavaboyu kavriyorum.

Çoğu hafta Pazar sabahı ayin düzenlediğim kulüp barında, bir önceki gece neler olup bittiğine bağlı olarak olayların ifadeleri.

Ben kulübün papazıyım, bu biraz ironik çünkü dövmelerim aksini söylüyor. Göbeğimin hemen altındaki baş aşağı 666 on yıl önce, alışkanlığımı bırakmadan hemen önce ortaya çıktı. Şaplak ve hız toplarına karşı bir sürtük olmanın ne kadar kötü bir şey olduğunu hatırlatması için yaptırım.

Troy, şimdiki kulüp başkanımız, temizlememe yardım etti. O ve diğer birkaç adam beni bir kulübeye götürdüler ve iki hafta boyunca kilit altında tuttular. Çılgılık attım.

ve savaştım, terledim, kustum ve ölmek için dua ettim ta ki tek yapabildiğim köhne yatağa uzanıp vücudumun alışmaya çalışmasına ve zihnimin Hayatımın artık benim kontrolümde olmadığını ve olması gerektiğini yeniden düzenledim.

Hatırlamıyorum, ancak sanrılarım sırasında vardiyalarda beni izleyen kulüp adamları vaaz verdiğimi ve gerçekten mantıklı olduğunu söyledikleri İncil'den alıntılar yaptığımı duymuşlar gibi görünüyor. Daha önce hiç İncil okumamıştım, bu yüzden her şey biraz ürkütücüydü. Biz kanun kaçağıyız ama bir ahlak kuralımız var. Bize bulaşmayın, biz de genelde size bulaşmayız. Tek düşünebildiğim, Tanrı'nın beni bu ahlak kuralını resmileştirmeye, ona bir yapı kazandırmaya çağırdığı ve hiç kimsenin Tanrı'dan üstün olmadığına inandığımdı.

Temizlendikten kısa bir süre sonra kulüp başkanımız Troy bana geldi ve kulübün bir papaza ihtiyacı olduğunu söyledi. Ağır bir şey değildi ama iki kişi bile Tanrı adına bir araya gelmek isterse bu bizim kendi kilisemiz olurdu.

O zamanlar bunu pek önemsememiştım ama tabii ki dedim ve yıllar geçtikçe bu rolü benimsemeye başladım. Bazı pazar günleri sıfır uykuyla çalışıyorum ve uyuşturucudan arınmış olmama rağmen hala içiyorum.

Evet, ben bir günahkârım ama içki beni bu şekilde ele geçirmiş gibi görünmüyor.

diğer boklar yaptı, bu yüzden beni siktir et, hala yapacağım şeyi yapacağım ve kimsenin ne düşündüğü umurumda değil. Bu içki için de geçerli, kulüp işi için de.

On dokuz yaşındayken kasıtsız adam öldürme suçundan beş yıl hapis yattım ve şükürler olsun ki kulübün çok iyi bir avukatı var çünkü suçlama iki cinayetti ve cezayı en az cezayla kasıtsız adam öldürmeye indirtti, sonra da aşırı kalabalık ve birkaç rüşvet sayesinde erken çıktım. Öldürmek bazen gerekli bir kötülüktür. Bir başka ironi de, İncil'de bir ton "öldürmek kötüdür" ifadesinin yer alması, ama aynı zamanda bir sürü intikam ifadesinin de bulunmasıdır. Benim

Şiddet her zaman yüzeyin altındadır. Mürettebat beni Birinin kafasına vurma zamanının geleceğini bilirim çünkü sakın bir dış görünüşüm olabilir ama doğru zaman geldiğinde tam bir orospu çocuğuyumdur.

Benimkilerden birini mi incittin? Bir çocuğa, bir hayvana ya da Yoksa karşı koyamaz mısın? Senin için geliyorum ve yargıcın ne dediği umurumda değil.

"Hey," diyor Hammer ben banyodan çıkarken. "Orada kendi özel ibadet ayinin mi var?"

Bu sabah geri verme ve intikam hakkındaki küçük ayinimi dinlemeye gelen yaklaşık altı kişilik gruptan daha fazla kahkaha. Ayinlerimin çoğu kiliseye uyacağını söylemedim, biliyorum, ama bize uyuyor ve önemli olan da bu.

"Evet, öyle." Elimi sakalımda gezdirerek ve aletimdeki hiç geçmeyecekmiş gibi görünen sızıyı hissederek karşılık veriyorum.

Barın zemininde kırık şişeler vardı ve masaların çoğu ya devrilmiş ya da yerlerinden oynatılmıştı çünkü sabahın ikisinde bir şeyler içmek için içeri girmenin komik olacağını düşünen birkaç kanun kaçağımız vardı.

Kırık bir burun ve kollarından birinde kesilmiş bir 'H' ile ayrıldıklarında bunun o kadar da komik olduğunu düşünmediler. Eminim bir misilleme olacaktır ama bu saçmalık. Evimize bok gibi kokarak gelmeyin ve temizlenmeyi beklemeyin.

Ben ön kapıya doğru ilerlerken Ranger ve Jaxon poker oynuyorlar, diğer sataşmaları ve saçmalıkları görmezden geliyorum. First Baptist'in ikinci ayini birazdan başlayacak ve onun dışarıda durup ayin için gelen insanlara kiliselerin dağıttığı o lanet şeyi dağıtacağını bilmek içimde tanıdık bir burkulma yaratıyor.

Sertçe yutkunuyorum ve cebimden bir sakız çıkarıyorum. Kötü bir alışkanlık ama düşünmeme yardımcı oluyor ve şu anda düşünmeye ihtiyacım var. İterken büküyorum mavi nane dilime yapışıyor ve bahar güneşine doğru kapıyı açarken Troy'u duyuyorum.

"Unutma, yarın saat onda garajda buluşuyoruz. Her ihtimale karşı ütünü de getir."

Onu tanımıyorum, bu muhtemelen daha sonra sözlü bir dayak yememe neden olacak, ama başka şeylere odaklanmış durumdayım. Ayrıca, bir koşuya hiç gelmediğim olmadı ve Troy bana güvenilebileceğini biliyor, bu yüzden benimle ev işlerini yapmayı unutan ergen bir kızmışım gibi konuşmasına gerek yok.

Yarın bir silah anlaşmamız var. Geçmişte yaptıklarımız kadar büyük değil ama yine de kanun dışı.

Pamuk Prenses ve Yedi Cüceler de öyle, bu yüzden gittiğimizde hepimizin soğukkanlı ve yerinde olması gerekiyor.

Yine de bugün çok güzel bir gün. Havanın neredeyse istediğiniz her şeyi giyebileceğiniz sıcaklıkta olduğu günlerden biri. Ben kot pantolon, tişört ve deri yelek giyerim. Parçaları nadiren değiştiririm ama muhtemelen yirmi tane temiz beyaz tişörtüm ve dolabımdaki iki rafta mükemmel kareler halinde katlanmış aynı sayıda Levi's 505 düğmeli kot pantolonum var.

Dışarıdaki ışığa uyum sağlayıp caddenin karşısına, bisikletime doğru baktığımda hayalarım seçiliyor. Kristina'nın saçları bugün açık. Onu ilk gördüğümdeki gibi örgü yok. Pembe fiyonk ya da beyaz elbise yok. O gün özeldi.

Onu ilk gördüğümde aklımı başımdan almıştı.

O ilk gün, bakmadan üç şeritli trafikte yürüdüm, Ben ona doğru ilerlerken sürücüler korna çalıp bana küfrediyorlardı. Önünde durduğumda, babası Leonard yanına gelmişti ve neler olup bittiğini merak ederek benden ona bakmaya devam etti.

Babası benim için bazı sözler söyledi. Kilisede papazlık yaptığı dönemden bu yana ekibimizle arasında hiçbir sevgi bağı kalmamıştı, her ne kadar dine ve diğer şeylere her zaman saygılı olsak da. Ama o gün onu görmezden geldim, doğrudan ona baktım ve kendimi tanıttım.

"Ben Gazap'ım." Dedim ve bana tek gözünü kısıp burnunu kırıştırdı. Korkmamıştı, daha çok merak etmişti.

"Bu çok hoş." Bana bir broşür uzatarak cevap verdi. "İsteddiğiniz yere oturun ama acele edin, kapıları kapatmak üzereyiz."

Babası bana kaybolmamı söyledi, ben de gülümsedim ve oturdum. Ön sırada oturmuş, koroda şarkı söylerken onu izliyor, sonra babasının vaaz verişini seyrediyordum; gözleri arada bir bana takılıp onu ele veriyordu uzaklaşmadan önce.

Gözleri sadece mavi değil. Mavi bonelerin rengindeler. Orada Büyükbabam ve büyükbabamın Orta Teksas'taki dağlık arazide bulunan evlerinin etrafında tarlalar vardı ve annemin en sevdiği çiçektir.

O ilk günden beri, bana kesin bir dille ilgilenmediğini söyledi ve babası muhtemelen sekiz kez polis çağırdı. Umurumda değil.

Siktir. Kanun beni artık tanıyor ve otoparkta kızına bakıyor olmam kanunları çiğnediğim anlamına gelmiyor. Polisler geliyor, bana kafalarını sallıyorlar ve ben omuz silkiyorum, babası etraftaysa ona el sallıyorum, bisikletimi çeviriyorum ve gidiyorum.

Ama hep geri geliyorum.

Bugün olduğu gibi.

Bisikletime biniyorum, o başını sallayıp açık çift kapıdan içeri giren herkese küçük kilise broşürlerini dağıtırken gözlerim onun gülümsemesine takılıyor. Bugün açık yeşil, fırfırlı çiçekli bir elbise ve beyaz sandaletler giymiş.

Ayak parmaklarına bayılıyorum. Her birini farklı bir renge boyuyor. Ona yaklaşılabildiğim ve sandalet ya da ayak parmaklarını görmemi sağlayacak bir şey giymediği günler hayal kırıklığına uğruyorum. Geri kalanı da aynı derecede iyi, hatta mükemmel, ama ayak parmakları. Lanet olsun, Kristina'yla tanışana kadar ayakları seven biri olduğumu hiç bilmiyordum.

Kükreyerek otoparka giriyorum ve bisikletimi her zamanki iğrenç yerime, ön kapının hemen yanına park ediyorum, sehpayı indiriyorum ve dönüyorum, elimi saçlarımın arasından geçirmeden önce bacağımı arkaya doğru çekiyorum ve doğrudan ona doğru ilerliyorum.

Beni görüyor, biliyorum. Bisiklete binmemin bir sebebi var. Geldiğimi bilmesini istiyorum.

Ayinleri başlamak üzere ve arkamda başka kimse yok. Doğrulup etrafına bakındığını görüyorum ama burada sadece ben varım, o yüzden bana bakmak zorunda.

"Tören için mi buradasın?" Yarı tersliyor ama yanaklarının kızardığını görüyorum.

"Hayır. Kendi ayinimi yeni bitirdim. Bugün için Tanrı'ya hazırım."

Başını sallayarak gözlerini deviriyor. "Bildiğim iyi oldu. Ne istiyorsun? Neden beni rahatsız etmekte ısrar ediyorsun?"

"Yaptığım şey bu mu? Seni rahatsız etmek mi?"

Bana kuşkulu bir bakış atıyor ve mükemmel dolgunluktaki kiraz kırmızısı dudaklarını birbirine kenetliyor. "Evet. Beni rahatsız *ediyorsun*. O yüzden kaybol."

Başımı sallayarak dudaklarımı büküyorum. "Kaybol diyorsun ama gözlerin burada kal diyor."

"İğrençsin. Gözlerimin ne söylediği hakkında hiçbir fikrin yok."

"Sanrılar derindir." Elimi el ilanlarını tuttuğu yere doğru uzattım. "Bana bir tane verecek misin, vermeyecek misin?"

Duraksıyor, gözlerini kısıyor ve bana attığı ters bakış onu daha çok istememe neden oluyor.

"Peki." Beyaz katlanmış kâğıdı bana doğru iterek ısırıldı. "Şimdi gidecek misin?"

Cevap vermiyorum. Onun yerine uzattığı elini karşılıyorum, parmaklarımı pervasızca bileğinin üst kısmında gezdiriyorum, eli benim elimin altındayken kâğıdı sıkıştırıyorum.

Yanakları dur işareti kırmızısına dönüyor ama donup kalıyor ve ben onun bu telaşına bayılıyorum. Küçük bir çekiştirme yapıyor, ama en iyi ihtimalle gönülsüzce ve başparmağımı bileğinin alt tarafında yavaş, şehvetli daireler çizerek hareket ettiriyorum. Yemin ederim nabzının hızlanmaya başladığını hissedebiliyorum.

İstese kaçabilirdi, onu sıkıca tutmuyorum. En azından elimle. Ama başka şekillerde öyleyim ve bu yüzden olduğu yerde kalıyor, çünkü istediğim bu.

"Kes şunu." Sonunda tıslıyor, gözleri arkasına kayıyor ve babasını aradığını biliyorum.

"Neyi durdurayım?" Başparmağımı daha büyük daireler çizecek şekilde hareket ettirerek alay ediyorum. "Bunu mu?" Önce aşağıya, sonra tekrar yüzüne bakıyorum, sıkılı dişlerimin arasından bir nefes çekiyorum.

Aletim çelik gibi sertleşmiş ve ne kadar sert olduğunu görmesi umurumda bile değil.

beni yapıyor. Tenine dokunmak beni çıldırtıyor ve başparmağımı düşünüyorum.

Bunu klitorisine yapmak, sesinin çatlamasını dinlemek ve her sinir ucunu işkence edercesine yavaşça kızdırırken durmam için bana yalvarmak.

Sonra daha fazlası için yalvarmasını sağlıyorum.

Ona bakarken, böyle şeyler düşünürken ağzım sulanıyor. Ayak parmakları görünüyor ve sikim dl sızdırıyor. Alternatif olarak papatya sarısı ve beyaza boyanmışlar ve onları çılgın horozumdan okşayarak hissetmek istiyorum.

Ama asıl istediğim onu öpmek. Benim için öpüşmek büyük bir olay.

Muhtemelen yirmi yıldır bir kadını pmedim. Sadece dudaktan pşmyorum, bu benim için bir şey. Kendi payıma düşeni yaptım, Kristina'dan önce bile biraz parlaklığını kaybetmişti. Ama onu gördüğümden beri mi? Dünyada başka bir amcık yok. şimdi başka biriyle takılmaya çalışsam sikim buruşur ve düşer.

O beni mahvetti.

"Kes şunu." Derin bir ses dikkatimi çekiyor ve Kristina elini geri çekiyor. Babası siyah cübbesini giymiş, beyaz saçları temiz ve kısa kesilmiş, yüzü tıraş edilmiş ve gri gözlerinde cinayet var.

"Sorun yok..." Kristina söze başladı ama o aramıza girip önce Kristina'ya sonra da bana baktı. "İçeri gir." Ona hitap ediyor ama ölümcül bakışları gözlerimde sabit kalıyor.

Utangaç bir bakış ve özür dileyen bir sırtışla dönüp içeride kayboluyor, org müziği yükseliyor ve kapılar arkasından kapanıyor.

"Defol git buradan." Babası fkelendi. "Bizi rahat bırak yoksa yine polis çağırırım. Senden ve senin gibilerden bıktım artık."

"Benim trm m?" Başımı ne arkaya eğiyorum. "Koyu saçlı, sakallı, gln derecede yakışıklı adamları mı kastediyorsun?"

"Neden bahsettiğimi biliyorsun." Başını sokağın karşısındaki bara doğru salladı. "Senden korkmuyorum."

Omuz silkiyorum. "Olmamalısın. Sana zarar vermek için burada değilim. Ya da kimseye."

Bunu bir an düşündü, sonra boğazını temizledi ve sözünü bitirdi. "Defol git buradan. Yoksa polis çağırırım."

"Ne yapman gerekiyorsa yap." Bisikletime doğru dönerken söyledim. Bacağımı selenin üzerine atıp motoru çalıştırmadan önce ona son bir kez bakıyorum ve bana ne zaman gitmemi söylese yaptığım gibi bitiriyorum. Ona İncil'den bir alıntı veriyorum. "Ne mutlu barışçılara, çünkü onlara Tanrı'nın çocukları denecek. Tanrım."

Başımı sallıyorum, sonra bisikletimi çalıştırıp kükreyerek otoparktan çıkıyorum.

2| Kristina

TBulaşıkları silerken ve oturma odasında telefonda babamı dinlerken havada sosis ve çilek kokusu asılı duruyor.

Saat neredeyse yedi olmasına rağmen ona en sevdiği kahvaltıyı hazırladım. Pazar günleri, kilisedeki ayinler ve etkinlikler günün büyük bir kısmını aldığı için annem her zaman akşam yemeği için kahvaltımızı hazırlardı.

Kalbim hala göğsümde sıkışıyor çünkü onu hala her yerde hissediyorum. Yaptığım ve onun imzası olan çilek ve şeker tarifiyle kapladığım waffle'larda bile, ki bu babamın en sevdiğidir. Bir buçuk yıl önce meme kanserinden vefat etti. Teşhisten sonuna kadar sadece dört ayımız vardı ama sanırım bu bir bakıma bir hediye idi çünkü zamanının kısa olduğunu biliyorduk ve bunu en iyi şekilde değerlendirmek için elimizden gelen her şeyi yaptık.

Kendisinden önceki annesi gibi o da mükemmel bir papaz eşiydi ve Michigan Üniversitesi'nden mikrobiyoloji derecesiyle mezun olmama rağmen babamın benden beklediği şeyin de bu olduğunu anlamaya başlıyorum.

İçim daralıyor ve babamın hayatımın alması gerektiğini düşündüğü yolu düşününce göğsümde tanıdık bir endişe oluşuyor. Evlenmeye hazır değilim. Mezun olduktan sonra eve sadece babama yardım etmek için döndüm ve bir sonraki adımımın ne olacağını bulmaya çalıştım. Yüksek lisans yapmak ve tıbbi araştırmalara girmek isteyebilirim.

Ama bana baktığında gördüğü tek şey bir sonraki papazın karısı ve olanlardan sonra papazımı çoktan seçtiğine dair içimde korkunç bir şüphe var.

Bu düşünce gerginliğimi mide bulantısına dönüştürüyor ve bir an için gözlerimi kapatıp hastalık hissini uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Bulaşıkları yıkayıp bulaşık makinesine koyarken babamın sesi uzaktan geliyor ve evdeki ofisine doğru ilerliyor. Tipik bir papazın

kilise evi. Yeterince büyük ama çok da büyük değil, özel bir ofisi ve evin diğer ucunda, yatak odalarından uzakta bir girişı var.

Kocası hastanede olan Bayan Willington'la konuşuyor ve o da destek için babama bakıyor. Bu onun işinin bir parçası, anlıyorum ve dürüst olmak gerekirse herkesin ondan böyle bir rahatlık bulmasının harika olduğunu düşünüyorum, ancak sürüsünden arayan herkese zaman ayırması her zaman ironik olmuştur, ama benim için, hatırlayabildiğim kadarıyla konu ona geldiğinde neredeyse otomatik pilottaydım.

Ön kapı çalınıyor ve eğilip camdan el sallayan arkadaşım Jillian'ı görüyorum.

"Entre vous." Ellerimi annemin işlemeli beyaz önlüğüne silerken el sallayarak bağıriyorum, sonra bulaşık makinesini kapatıp çalıştırıyorum ve her şeyin düzenli olduğundan emin olmak için mutfağa son bir kez bakıyorum.

Babam düzeni sever.

"N'aber, kanka?" Jillian bir rap klbindeymiş gibi abartılı uzun adımlarla oturma odasından geçip mutfağa giriyor.

"Gerçekten mi? N'aber, kanka?" Ona şaşkın şaşkın bakıyorum.

Jillian Arizona Üniversitesi'nde benim oda arkadaşımdı. Ancak çoğu oda arkadaşının aksine, biz ezeli düşmanlar yerine en iyi arkadaşlar olduk. Babası Uygulamalı Bilimler ve Teknoloji Okulu'nun müdürü ve Ivy League okullarından ve MIT'den o kadar çok diploması var ki parmaklarımla bile sayamam. On iki yaşındayken annesiyle birlikte Sierra Leone'den Amerika Birleşik Devletleri'ne göç etti. Zar zor hayatta kalabilmişler ve hiç İngilizce bilmiyordu. Öte yandan Jillian'ın annesi üniversitede Afro-Amerikan Çalışmaları bölümünün başkanı, yani Jillian tam bir akademik terbiye aldı ve kültürel olarak benim dünyamın tam zıt kutbunda yer alıyor, ancak bu hayal edebileceğim kadar yakın kardeş olmamızı engellemedi.

Hatta bazen kardeş gibi kavga

ediyoruz. "Hey." Omuz silkiyor. "İşe

yaramıyor mu?"

Başımı sallıyorum. "Senin için işe yarıyorsa, sanırım."

Tanıdığım en zeki insanlardan biri ve bu da bir şey ifade ediyor. Yıllardır düzleştirdiği saçlarını doğal haline bırakıyor. okuldayken. Bana Pam Grier'in Zoe Kravitz'ini hatırlatıyor. yetmişli yılların saçları. Altın gibi bir kalbi olan, çarpıcı ve akıllı bir kadın ve annem dışında benim ilk ve tek en iyi arkadaşım.

"Bunu mu giyiyorsun?" Burnunu kırıstırarak bana soruyor. "Bir bara gidiyoruz ve sen June Cleaver gibi görünüyorsun." Gözlerini kısarak beni kontrol ediyor. "İnci mi takıyorsun?"

"Kapa çeneni." Karşılık veriyorum, elim boğazıma gidiyor. "İnciler moda değil mi?" Ellerimi elbisemin ön kısmında gezdirip kendime bakıyorum.

"Sen umutsuz vakasın, bunu biliyor musun? Dört yıldır birliktesiniz ve hâlâ Mutlu Günler'deki gibi giyiniyorsunuz."

"Her neyse. Ben sadece seksi geri getiriyorum, 1950'lerin tarzını."

"Uh huh." Gözlerini deviriyor ve mutfak masasına oturuyor, eski US ARMY çantasını merdivenli sandalyenin arkasına asıyor. "Baban bu gece bir drag bara gideceğini biliyor mu?"

"Şşşt!" Eğilip koridordan ofisine doğru bakıyorum. "Bilmediğini biliyorsun. Sinemaya gideceğimizi söyledim. *Disney* filmine. Sonra akşam yemeği ve senin evine döneceğiz. Ona ailenin evde olacağını söyledim."

"İsa, Meryem ve Yusuf." Haç işareti yapıyor ve ben yüzümü buruşturuyorum.

"Bu *Katolikler* için, aptal."

Ellerini havaya kaldırıyor. "Üzgünüm, ben ve pagan yetiştirilme tarzım..."

O daha devam edemeden babamın ofisinin kapısının tıkırtısını ve sesini duyuyorum.

Jillian doğrulup koridora doğru dönerken babamın arkasında biriyle çıktığını görüyorum.

Bir saniye sonra, diğerk kişinin sesini duyuyorum ve o endişe ve mide bulantısı fazlasıyla geri dönüyor.

"Yarın yiyecek kileri var. Unutmayın." Mutfağı açılan kapıdan içeri girerlerken babam konuşuyor. Jillian'a başıyla selam veriyor, sonra bana bakıyor, arkasından küçük papazımız William Steward geliyor. "İkinizin de sabah saat yedide orada olacağınıza güveniyorum. Teslimat kamyonu sekizde gelecek, gönüllüler de. Ben dönene kadar sorumluluk William'da."

"Evet, her zamanki gibi orada olacağım." Cevap veriyorum ve William hırıltısını tutarken babamın gözlerindeki öfke parıltısını görüyorum.

"Bu tavrın... yersiz." Babam öyle diyor.

"Sadece söylüyorum." Sesimi yumuşatıyorum. "Hiç sabah yedide orada olmadım mı?"

"Bence baban sadece bir ekip olarak birlikte çalışacağımızdan emin olmak istiyor." William babamdan birkaç santim daha kısadır. O bir öğrenciydi Babamın İlahiyat Yüksek Lisans programında ders verdiği Fostoria İlahiyat Okulu'nda.

Önceki küçük pastörümüz geçen yıl kendi kilisesine çağrıldığında, William bu pozisyonu aldı ve görünüşe göre damat olarak da pozisyonu üstlenmek istiyor.

Beni tedirgin eden bir kibir ve zoraki güç havası var. Ayrıca her zaman sinsi sinsi dolaşıyormuş gibi itici bir havası var. Sanki biriyle yatmaya ihtiyacı var ve bunun için her şeyi söyleyecek ya da yapacak. Jillian ona "ürkütücü papaz" diyor ve buna katılmadığımı söylemeliyim.

"Bir saat içinde çıkacağım." Babam önce Jillian'a, sonra bana baktı. "İnziva yeri sessiz. Telefonumu kontrol edeceğim ama sadece acil bir durum olduğunda beni aramalı ya da mesaj atmalısın. Anlaşıldı mı?"

Başımı sallıyorum ve o da Jillian'a bakarak sözlerini bitiriyor. "Siz kızlar geç saate kadar dışarıda kalmayın."

"Arabamız balkabağına dönüşmeden önce onu eve götüreceğim." Jillian gülümsüyor ve babam da başını sallıyor.

Ondan hoşlanıyor ve benim asla yapamayacağım şekilde onunla konuşabiliyor.

"Ben de gitmeliyim." William sanki burada çıplak duruyormuşum gibi bana bakıyor ve bu beni ürpertiyor. "Seninle biraz konuşabilir miyim Kristina?"

Koridora doğru başını sallıyor ve babam önce saatine, sonra bana bakıp 'Devam et' dercesine başını eğerken gözlerimin dolmasını engelliyorum.

"Tabii, iyi, her neyse." Koridorda babamın ofisinden geçip dışarıda arabasını park ettiği yere doğru yürürken onu takip ediyorum.

Ama dışarı çıkar çıkmaz tavırları sertleşiyor ve yarattığı gerginlik başımı ağrıtmaya başlıyor.

"Bu gece nereye gidiyorsun?" Alt dudağını emip ısırırken koyu renk gözleri kısılıyor ve ellerinin yumruk haline gelip sonra serbest kaldığını görüyorum.

"Yeni bir yere." Düşünüyormuş gibi gökyüzüne bakıyorum. "Sanırım adı Noneya."

"Noneya mı? Ne tür bir yer orası?"

"Dedim ki..." Duraksıyorum, sonra en tatlı sesimle bitiriyorum. "Hiç. Ya. İş."

Gülümsemiyor ve kollarımda tüylerim diken diken oluyor. Aslında yüzünde hiçbir ifade yok ve sanki bana bakıyor gibi.

Cevap verdiğinde sesi düz ve ölü gibi. "Baban sorumluluğu bana bırakıyor. Bunun farkındasın, değil mi?"

"*Kiliseden* sorumlu. Yirmi bir yaşındaki, tam bir çocuk olan yetenekli kızım, bir beyni ve bu dünyada yolunu çizmek için ihtiyacı olan her şeyi var."

"Huysuzluk etme." Uzanıp yanağımı okşuyor ama ben yüzümü çeviriyorum ve elini bırakıyor. "Zamanla, babanla benim planlarımızı kabullenmen gerekecek."

Ben de alay ediyorum. "Zamanla sen ve babam benim planlarımı kabullenmek zorunda kalacaksınız."

Çenesini kaldırıp bana bakıyor. Giydiği mavi polo omuzlarını çekiyor ve kolları çok kısa. Göğsü garip bir şekilde içbükey ve her zaman kalçaları öne doğru çıkık yürüyor. Tuhaf. Aşağıya baktığımda yarı sert penisinin dış hatlarını gördüğümde ağızma bir damla safra geliyor. pantolonunun kumaşı.

Eeeew.

"Tanrı'nın hepimizden üstün bir planı var. Takip edeceğimiz plan bu olacak."

Beni bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra dönüp arabasına biniyor, ben de boğazımda düğümlenen mide bulantısını yatıştırmaya çalışarak içeri doğru ilerliyorum.

3| Gazap

Izar zor konsantre olabiliyorum.

Sanki her gün, onu her gördüğümde, ona olan ihtiyacım açıklayamadığım bir şekilde katlanarak artıyor.

O benim siyahımın beyazı ve uydurduğum her hikayede o benim. Ama gerçekte, onun benden çok daha üstün olduğunu biliyorum.

Büyük bir patlama sesi duyuyorum, sonra bir tane daha, bir tane daha ve dünyaya geri dönüp baktığımda Gage'in yumruğunun bana şeytani bir bakış atarken tekrar masaya indiğini görüyorum.

"Bizimle misin?" Etrafıma baktığımda Ryder, Jaxon ve Bulldog'u görüyorum. -Ve Heartland'in garajının çekicisini kullanan Dice, hepsi bana bakıyor.

"Evet, sizinleyim." Isırarak karşılık veriyorum ama bana kızmakta sonuna kadar haklılar.

"Güzel. Çünkü bu işi sıkı tutmamız gerekiyor. Bu anlaşma hızlı ve kolay olmalı. Bu tweaker'lar ateşli ve geçen sefer paranoyak kışları onlara ATF ile tuzak kurduğumuzu düşündüğünde neredeyse bok kasabasına gittik. O yüzden çok dikkatli olun." Gage başımı sallamamı bekledikten sonra gideceğimiz operasyonun güzergahını ve talimatlarını tamamlamaya devam ediyor.

Bu küçük bir silah anlaşması, bu yüzden sadece bir avuç insan gidiyoruz, ama her anlaşmanın güneye gitme potansiyeli vardır, bu yüzden ekip ayrıntıları konuşurken odaklanmaya çalışıyorum.

Her şeyi sıraya koyarken dinliyorum ve işimizi bitirirken garajın ön kapısının üzerindeki ziller çalıyor ve Chain ile Meadow arka odaya giriyor.

"N'aber?" Jaxon ayağa kalkıp Chain'in elini sıkıyor ve ona sarılıyor, sonra da eğilip Meadow'un yanağına bir öpücük konduruyor.

Diğerleri de aynı şeyi yapıyor ve ben de ayağa kalkıp aynı şeyi yapmak için yanlarına gidiyorum.

"Bugün dikkatli olun çocuklar." Meadow oturuyor ve bilgisayar çantasından dizüstü bilgisayarını çıkarıyor, Gage de yanına oturuyor. Chain bizim saymanımız ve onun kadını kulübün parasının bir kısmına yatırım yapıyor ve bu süreçte neredeyse hepimizi zengin ediyor. Onlar kulübün parasının Rakamların hepsi toplamamız gereken şey için doğru ve muhtemelen Gage de çoğumuzun yaptığı gibi özel fonlarının bir kısmını ona yatırıyor.

"Kurabiye isteyen var mı? Annem onları özel olarak gönderdi..." Chain masanın üzerine bir kap koyup açıyor ve taze pişmiş çikolata parçacıklı kurabiyelerin kokusu geliyor benzin ve yağ kokusunu bastırıyor.

"Her zaman dikkatliyizdir." Gage bir kurabiye kaparak cevap veriyor, sonra gözleri geri kalanımızın üzerinde geziniyor. "Bir saat içinde yola çıkacağız, o yüzden gidip sıçmaya, tıraş olmaya ya da sakso çektirmeye başlayın ve tam öğlen burada olun. Geç kalan olursa... Bulldog... Seni şahsen döverim."

Bulldog, Gage'in bize burada olmamızı söylemesinden kırk beş dakika sonra sabah toplantımıza geldi, sert ve ıslak görünüyordu, bu yüzden Gage o zamandan beri kışına biniyordu ve onu suçlamıyorum.

"Hiçbir yere gitmiyorum." Bulldog homurdanıyor, geriniyor ve metal sandalyede arkasına yaslanırken ellerini başının arkasına koyuyor. "Burada oturup kurabiye yiyeceğim." Bir kurabiyeye uzanıyor ama Ryder plastik kabı kapıp rehin tutuyor.

Onlar Chain'in annesinin kurabiyeleri için birbirlerini neredeyse yere sererken, ben önümüzdeki bir saat boyunca nereye gideceğimi biliyorum. Saate bakıyorum, annemin her ayın üçüncü Pazar günü yaptığı yiyecek kileri anlaşmasının bitmesine yarım saat kaldığını biliyorum ve ben açım ve beni doyuracak olan da o.

Bu sefer yürüyorum, bahar havası yılın bu zamanında zirveye ulaşıyor ve Birkaç dakika içinde kilisenin ön kapısını açıyor, dışarıdaki oklu tabelanın yanından geçiyorum: 'Bu Pazartesi, sabah 9 - 11 arası Ücretsiz Yemek. Herkese kapımız açık.

Park yerinde başka araba yok ve çoğu insanın erken geldiğini biliyorum, bir şekilde gelen birinden daha iyi ya da daha fazla yiyecek alacaklarını umuyorlar

Ama durum öyle değil. Kristina kolay lokma değildir ve dağıtım konusunda da adildir.

Nereden mi biliyorum?

Çünkü son on aydır sırf ona birkaç dakikalığına da olsa yakın olabilmek için ücretsiz yiyeceklerimi almak için uğruyorum.

Kiler odasına girdiğimde, kutuları metal raflara yerleştiriyordu ve ben boğazımı temizledim.

Donup kalıyor ama hemen arkasını dönmüyor. İç çektiğini duyuyorum ve Sinirli görünüyor. Onu umduğum gibi etkileyemedim ama umurumda değil. Kolay kolay korkup kaçmam ve onunlayken hiç korkup kaçmayacağım.

"Yemeğim için buradayım." Onu arkasını dönmeye zorlayarak söylüyorum.

"Bedava yemeğe ihtiyacın yok." Kaba ama bir o kadar da sevimli, bugün beyaz bir atlet ve bir çift jean şort giymiş, saçlarını başının üstünde at kuyruğu yapmış. Gözleri o kadar mavi ki sanki arkalarında ışık varmış gibi görünüyor ve odanın diğer ucundan benimle boynuz tokuştururken sikim sarsılıyor. O benim yeni uyuşturucu tercihim ve ona baktığımda hissettiğim Jonesing'den beni kurtarabilecek bir rehabilitasyon yok.

"Nereden biliyorsun? Aşırı yemek yiyor gibi mi görünüyorum?" Karnımı ovuşturuyorum, birkaç parmağımı tişörtümün eteğinin altına sokuyorum ve kaşlarımı kaldırarak yukarı çekiyorum.

"Bak, meşgulüm. Tabii, bir kutu yemek alabilirsin. Şurada." O Geriye kalan paketlenmiş kutuları işaret ediyor, sonra dönüp diğer konserve ve gıda maddelerini raflara yerleştirmeye başlıyor.

"Teşekkürler." Cevap veriyorum, parmak uçlarında üst rafa doğru ilerlerken kıcımlı izliyorum, sonra başka eşyalar almak için dönüyor ve ben birkaç adım daha yaklaşıyorum.

"İşte orada." Başının sinirli bir ucuyla tekrar işaret ediyor ve dudaklarımı yalıyorum çünkü yaklaştıkça meme uçları beyaz atletinin üzerinden daha fazla dışarı çıkıyor ve taşaklarım amının içinde olması gereken dölle dolu on kilo ağırlığındaymış gibi hissediyor.

"Ben alırım. Çıkarken alırım." Birkaç adım daha atıyorum ve o önce açık kapıya, sonra bana bakıyor. Korkmuyor ve bu beni daha da tahrik ediyor.

Çenesini sıkıyor ve omzu birkaç kez kulağına doğru seğiriyor ve onu etkilediğim çok açık. Ne gördüğümü biliyorum. Ağzı kaybol diyebilir ama göğüsleri ve gözleri 'becer beni' diyor ve er ya da geç bunu yapmaya niyetliyim.

Ve daha fazlasını.

Sikişmek iyidir. O hayatıma girmeden önce öyleydi. Şimdi, onu becermek istiyorum ama onu tanımak istiyorum. Ayak tırnaklarını boyamasını izlemek istiyorum. Ayak tırnaklarını boyamak istiyorum. Sabahları huysuz olup olmadığını ve kahvesini nasıl sevdiğini bilmek istiyorum - eğer kahve seviyorsa.

Boynunu öptüğümde nasıl ses çıkardığını ve doğum gününde en sevdiği pastanın ne olduğunu bilmek istiyorum.

Her gece kışını yatağında ve her sabah dudaklarını dudaklarımda istiyorum. Bana ne yaptı bilmiyorum ama ona bir kez baktım ve bağımlısı oldum. Hâlâ ilk gerçek ilişkiyi bekliyorum ama bu bekleyişin bitmesine az kaldı.

"Çıkmak üzeresin." Yaklaştığımda geri çekiliyor, aramızdaki mesafe en fazla iki adım ve tişörtümü indirirken bana yavaşça yukarı aşağı bakıyor ve tatlı kokusu bana çarptığında mantıklı kısmımın buharlaştığını hissediyorum.

Tahrik olmuştu. Benden.

Kendimi kandırıyor olabilirim ama her zamanki hafif çiçek ve taze kokusuyla karışık uyarılma kokusunu aldığımı yemin edebilirim. Parfümünden mi, şampuanından mı yoksa başka bir kız losyonundan mı bilmiyorum ama her zaman o kadar güzel kokuyor ki ağzımın suyu akıyor.

Aramızdaki boşluğu kapatırken kanım damarlarımda sıcak ve şiddetli bir şekilde akıyor. Onu ilk gördüğüm günden beri kafese kapatılmış bir hayvan gibiyim ve parmaklıkların arkasında volta atmaktan bıktım.

"Ne yapıyorsun?" Elimin üst kolunda olduğu yere bakıyor, diğeri elim boynuna doğru kayıyor, atkuyruğundan kurtulmuş birkaç tutam saçının altını süpürüyor ve başının arkasını sıkarak onu birkaç santim öne çekiyorum.

Gözlerinde panik var ama geri çekilmiyor. Onu ellerimde hissetmek vücuduma vahşi bir nabız gönderiyor. Aletim zonkluyor, döl sızdırıyor ve ona ulaşmak için neredeyse kotumu yırtıyor.

"Bırak beni." Gözlerini benimkilere kilitliyor. "Eğer yemeğini istemiyorsan..."

Eğilip kulağının dibinde derin bir nefes aldığımda sesi kesiliyor ve kokusunun içimde bir tsunami gibi ilerlemesine izin veriyorum.

"Bırakmamı mı istiyorsun?" Fısıldıyorum, boynunu sıkıca kavriyorum, diğeri elim sırtından aşağıya doğru inip kışının hemen üstüne geliyor ve göğüsleri bana değene kadar ileri doğru bastırıyorum ve yumruklarımla göğsüme vurmak istiyorum.

"İstiyorum..." Başlıyor, vücudu yumuşadıkça sesi nefes nefese çıkıyor ve aletimin kalçasına net bir şekilde temas ettiğinden emin oluyorum. Dudakları bir hediyenin üstündeki fiyonk gibi ve eğildim, yüzüm onunkinden bir santim bile uzakta değildi, en ufak bir inilti söyleyeceği başka her şeyin yerini alırken gözlerinin genişlemesini izledim.

Kahretsin, çok iyi hissettiriyor. Elimi beline sarıyorum, ona karşı hafifçe sallanıyorum, onu sabit tutuyorum. Aramızdaki sıcaklık ırayı yakabilir.

"Ne diyordun?" diye sordum. "Ne istediğini söylüyordun..."

Nefesi dudaklarıma sıcak ve tatlı geliyor. Daha hızlı nefes alıyor ve bundan sonra onsuz yaşayamayacağımı biliyorum. Eğer bu basit dokunuş beni bu kadar kudurtuyorsa, onun o küçük amına bir kez girdiğimde geri dönüşü olmayacak.

"Babam seni burada görse öldürür."

"Babanı hiçbir yerde göremiyorum." Meydan okuyorum, nefes alışındaki küçük aksaklıkları dinliyorum. "Ayrıca, bana öldüren biri gibi gelmiyor."

"Ve sen bilirsin." Isırarak karşılık veriyor, ama ondan gelen hisler bana tam da ihtiyacı olan şeyin biraz tehlike olduğunu söylüyor.

Dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. Bir yıldır beklediğim, hayalini kurduğum öpücük bu.

Tam ileri atılırken arkamdan gelen bir ses beni o andan koparıyor.

"Çek ellerini onun üzerinden." Arkamı döndüğümde buranın ikinci amiri sayılabilecek adamın bize ters ters baktığını görüyorum ve Kristina'nın arkasındaki raflara doğru geri çekilirken ellerini göğsüme doğru ittiğini hissediyorum.

Sertçe yutkunuyorum ve papaz Junior'la karşı karşıya gelmek için dönüyorum. "Bana ne yapacağımı söyleyebileceğini sanma, kardeşim."

"O sadece gidiyordu." Kristina'nın sesi arkamdan geliyor, ama ben gözlerimi haki pantolonlu ve pembe golf tişörtlü dangalaktan ayırmıyorum. "İşte yemeğiniz, Bay ummm..." Yanıma geliyor, kucağındaki yiyecek kutusunu bana doğru uzatıyor. "Lütfen, sadece alın ve gidin. Gitmeniz gerekiyor."

Uzun bir süre ona baktım. Korkmuş değil ama sikişen surat ortaya çıkar çıkmaz tavrının değişmesi beni rahatsız ediyor.

"Gidin yoksa şerifi ararım. Hatırladığım kadarıyla en son seni gitmen için teşvik etmeye geldiğinde, bir dahaki sefere senin hakkında aramak zorunda kaldığımızda kelepçeler ve hapis cezası."

Dişlerimin arasından bir nefes çekiyorum ve ona doğru yürüyorum, aramızdaki tek şey kutu. "Şerif umurumda bile değil. İster ara, ister arama. Ben sadece bedava yemek için buradayım. Tabelada herkese kapımız açık yazıyor. İşte buradayım. Ve lanet olsun, kesinlikle hoş karşılandığımı hissettim." Ona ters ters bakıyorum, benden birkaç santim daha kısa ve bileğim onun pazusundan daha büyük.

Gözlerindeki titreşime bakılırsa, birinin dişlerini kırmanın nasıl bir his olduğunu hiç bilmemiş.

"Lütfen." Kristina şimdi yanımızda, bir eli ön kolumda ve beni Junior'ın adının geçmesiyle hızla artan öfkeden ona doğru çekiyor.

o. "Bugünlük bu kadar yeter. Geldiğiniz için teşekkürler ama gitmeniz gerekiyor."

Dudaklarımı yalıyorum, kutuyu Junior'ın göğsüne doğru iterek bir adım öne çıkıyorum ve ben giderken onun yolumdan çekilmesini sağlıyorum.

Onu geçtikten sonra dönüp kapıdan geriye doğru yürüyorum, gözlerim Kristina'nın kollarında.

"Aldığım her lokmada seni düşünüyor olacağım. Hiçbirinin tadının senin kadar güzel olduğunu hayal edemiyorum."

Topuklarımın üzerinde dönüp caddenin karşısına doğru ilerlerken ağzı açık kalıyor, başladığım işi bitirmek için ilk fırsatta geri dönmeyi planlıyorum.

4| Gazap

"M diğ er pislik." Motosikletimi park edip motoru kapattıktan sonra elimi sıkıyorum.

"İyi misin?" Jaxon motosikletinden başını

sallayarak bana doğru geliyor. "Evet. Herifin

kafası çok sertti."

"İnsanların kulağına yumruk atmamayı öğrenmelisin." Gage park ettiği yerden gülerek çıktı.

"Hedefin biraz şaştı, kardeşim. Dikkatin mi dağıldı?" Jaxon soruyor ve sonra başını Gage'e doğru eğiyor.

Hepsinden saçma sapan kahkahalar yükseliyor ve bu noktada ben de kendi kahkahalarımı atmaya hazırım.

"Hepiniz siktirin gidin. Siktiğimin Bulldog'u ben zaten sallanırken ona alçaktan vurdu. Kulağına nişan almamıştım."

Ekibin geri kalanı biraz daha gülüyor ve birkaçı Seneca'nın yaklaşık bir saat doğusunda durduğumuz bara yöneliyor, ama ben bunu hissetmiyorum.

Gage başını kapıya doğru sallayıp beni bekliyor. "İyi iş çıkardın. Siktiğimin tinercileri. Bir şeyler çevireceklerini biliyordum."

"Biz hazırдық. Hiçbir Heartland'in kanı dökülmedi. Biz paramızı aldık, onlar silahlarını ve küçük bir terbiye dersi aldılar."

Ellerini ön ceplerine sokarak başını sallıyor. "İçeri geliyor musun? İşemem lazım."

Dudaklarımı büküp yola bakıyorum. "Hayır." Gözlerimi ovuşturuyorum ve burnumun kenarını sıkıyorum. "Sanırım yola devam edeceğim. Halletmem gereken birkaç şey var."

"Uh huh." Sırıttıyor ama gözlerinde bir şeylerin farkında olduğu belli oluyor. "Dikkatli ol. Yarın görüşür müyüz?"

"Planım bu."

"Güzel. İyi yolculuklar." Bununla birlikte, barın kapısını açtı ve içeride ekibin yuhaladığını ve güldüğünü duyuyorum, herkes anlaşılmamızdan dolayı iyi hissediyor.

Dövüşmek bile iyi hissettiriyor. Özellikle de kazandığında. Ama beni kızdıran şey kavga değil, Kristina. Bugün ona dokunduğumdan, neredeyse dudaklarımı dudaklarına değdirdiğimden beri, sanki içimde büyüyen bir canavar benim için çılgılık atıyor. Onu al.

Doğru düzgün düşünemiyorum bile. Tek yapmak istediğim onu saçlarından tutup evime sürüklemek ve bayılına kadar sikmek. Sonra onu becermek. Biraz daha. Ve uyandığında, parmağına bir yüzük takın ve asla gitmeyeceğini bilmesini sağlayın.

Bugünkü küçük papaz bana onun da icabına bakılması gerektiğini hissettirdi. Bir köpeğin sinsisi sinsisi dolaştığını anlayabilirim ve o bana ıslak köpek gibi kokuyordu.

Sürerken rüzgar serin ve güneş yolun ortasındaki sarı çizginin tam üzerinde, bana rehberlik ediyor. İçime şüphe düşüyor. Yani, kim olduğumu biliyorum. Bununla bir sorunum yok. Geçmişimle bile. Ama bilmiyorum.

Onun gibi bir kızı mutlu edebilir miyim? Lanet olası liseden hiç mezun olmadım. İnşaatlarda çalıştım. Tuhaf işler. Ama kendimi bildim bileli kulüp hayatı, aidatlar ve yasal olmayan para kazanma işleriyle uğraştım.

Bu bir şey, ama ben aynı zamanda bir suçluyum. Bir katilim. Elbette, cinayet 2 suçlamam kasıtsız adam öldürmeye indirildi ama yine de o adamı öldürdüm ve Kristina bir katili hak edecek türden bir kız değil.

Seneca'nın eteklerine vardığımda kalbim buz kesmişti. Ne düşünüyordum bilmiyorum. Ona istediği gibi bir hayat veremem. Biriktirdiğim iyi bir miktar para var. Fazla harcama yapmam ve bana miras kaldı.

Babam öldüğünde iyi bir bankada çalışıyordum. Ama ben saygıdeğer, çalışan bir adam değilim.

En iyi ihtimalle, yeni kulüp emlak yatırımlarından bazılarına girebilir ve başka bir şey yapmanın yolunu bulabilirim, ancak bir şeyler inşa etmek yıllar alır. O zamana kadar, o gitmiş olacak ve o olmadan, zaten bir bok umurumda değil, bu yüzden bir kaya ile daha sert bir kaya arasında sıkışıp kaldım.

Ride or Die'a ve kiliseye doğru caddeden aşağı inerken başım çatlayacak gibi oluyor. Yavaşlamaya başlayıp bara yanaşmaya hazırlanırken başımı çevirip bakmamaya çalışıyorum. Göğsüm sıkışıyor ve çok kızgınım ama neye kızdığımı bilmiyorum.

Sadece kendime.

Dümdüz önüme bakıyorum, kilise sağımdan vızır vızır geçiyor. Ama içgüdüsel olarak devreye giriyor ve yanından geçerken dönüp bir saniyeliğine bakıyorum. Evin ışıkları yanıyor ve kilisenin arka pencerelerinden daha önce hiç görmediğim titrek bir ışık geliyor.

Yolun birkaç saniye aşağısındayım ve burnum bir koku yakalıyor.

Devam ediyorum, tam barın otoparkına girmek üzereydim ki, o anda fark ettim.

Duman.

Duman kokusu aldım.

Pencerelerde titreyen ışıklar.

Vites küçültüp frene basıyorum, boş caddenin ortasında lastik yakan bir daire çiziyorum ve yolun karşısına geçiyorum.

Görünüşe göre tam zamanında gelmişim, çünkü geri döndüğümde parıltı parlaktı, pencerelerin etrafından duman sızıyordu ve otoparktaki ışık, içeride yangın olduğunu açıkça görebilmem için her şeyi yeterince aydınlatıyordu.

Çılgılık atarak otoparka giriyorum, motorumu neredeyse yere bırakıyorum ama eve giden merdivenleri çıkmadan önce motoru kapatıp kickstand'i indiriyorum.

Kilise yanabilir, yanmasını istemiyorum ama o güvendeyse tek umursadığım bu.

"Kristina!" Evin ön kapısına vuruyorum ve kapı açılıyor. Adını haykırarak içeri dalıyorum, her kapıyı zorluyorum, ta ki hepsine vurana ve Kristina içeride olmayana kadar.

Oturma odasına geri dönüyorum, bir saniye orada duruyorum, kalbim kulaklarımda çarpıyor ve sonra onu duyuyorum.

Bir çığlık.

Onun
çığlığı.

"Kristina!" Sanki İsa beni kilisenin arkasına doğru kovalıyormuş gibi koşmaya başlıyorum. Yangın şimdi daha parlak, daha fazla duman çıkıyor ve onun yardım için çığlık attığını ve vurduğunu duyuyorum. "Geliyorum!"

Arka kapının kolunu tutuyorum ama kapı sıkıca kilitlenmiş ve kalın metalden yapılmış, bu yüzden tekmeleyerek içeri girmem mümkün değil.

Öndeki çift kapıya koşup çekiyorum ve tekmeliyorum ama kapıların açılmasına imkan yok. Binanın etrafında koşturup başka bir giriş noktası ararken, 911'e yangın ihbarında bulundum ve bir sürü saçma sapan ayrıntı istediklerinde, onlara kışkıklarını kaldırıp yola çıkmazlarsa
Onun başına gelirse, bir dahaki sefere onlar için geleceğim, sonra telefonu kapatacağım.

Kilisenin yan tarafına doğru koşuyorum ve çatıya çıkan metal bir merdiven görüyorum. İlki kadar sıkı cıvatalanmış başka bir metal kapı dışında başka kapı yok, bu yüzden merdiveni yukarı çıkarıyorum, oradan bir çeşit erişim olacağını umuyorum.

Çatının düz kısmının tepesinde, mekanik için kullanılmış gibi görünen düz bir erişim kapısı var, ama bu benim tek şansım. Artık iyice karanlık ve otoparkın ışıklarından gelen azıcık ışık da koca kışkı çan kulesi tarafından engelleniyor, bu yüzden etrafı yokluyorum ve sonunda bir tutamak buluyorum.

"Hadi, orospu çocuğu." Homurdanıyorum ve çeviriyorum ama hareket etmiyor. "Aç, Allah belanı versin."

İki elimle tutup çekiyorum ve ayağımı metal çerçeveye dayıyorum ama hiçbir şey olmuyor. Yardım için çığlık attığını duyuyorum, sesi kırılıyor ve bunun böyle gitmesine imkân yok.

Yıldızlara bakıyorum, Tanrı'ya bunun hiç komik olmadığını söylüyorum ve kolu ölümüne kavrıyorum.

Gözlerimin arkasındaki ve kafamın içindeki gerginlik, bir damar patlamak üzereymiş gibi hissediyor, çekip büküyorum, çığlık atıyorum ve zorlanıyorum ve tam beyaz ışık gözlerimin önünde parıldamaya başladığında, kırımın üstüne düştüm, sapın yarısı paslanmış ve elimde kırılmıştı.

Dizlerimin üzerinde debeleniyorum, umarım az önce kırmamışımdır ve şimdi tutamıyorumdur. Etrafı yokluyorum ve kulptan geriye kalanları buluyorum ve paslanmış kırık metal parçalarını fırlatmaya başlıyorum, ta ki lanet metal kapıyı çekerken neredeyse tırnaklarımı koparana kadar, ama sonunda açıldı. I Kendimi içeri atıyorum, erişim için orada duran metal merdivenle uğraşmıyorum bile, bunun yerine raylara tutunup sertçe yere çarpana kadar aşağı kayıyorum.

Oradan çığlıklarını takip ederek devasa mabedin arkasındaki bir odada bulunan ahşap bir kapıya ulaşıyorum. İki tekmeyle kapı açılıyor ve depoya benzeyen büyük bir odaya giriyorum ama dumandan bunu anlamak zor.

"Lütfen..." Yalvarıyor ama başka bir kelime söylemesine izin vermiyorum. Onu kırımın altından ve arkasından yakaladım ve ön kapıya doğru koşmaya başladık.

Uzaktan siren sesleri duyuyorum, ama kapı açıldığında ön kapıdan üç adım uzaktaydık ve orada durmuş papaz junior'a bakıyorduk.

"Burada ne işiniz var?" Bağırıyor.

Cevap vermedim. Onun yerine, yanından geçip Kristina'yı otoparka, bisikletimi bıraktığım yere, çimento tabanlı büyük dış mekan lambalarından birinin altına götürüyorum ve üzerine oturtuyorum. Yerleşir yerleşmez saçlarını yüzünden çekip gözleriyle buluşuyorum.

"İyi misin?" Ellerimi saçlarında, yüzünde, kollarında gezdiriyorum... Gözlerim yaralanma belirtisi olup olmadığına bakıyor.

"Ben iyiyim." Parmaklarını yanaklarına bastırarak öğürürcesine öksürüyor. "Ne olduğunu bilmiyorum."

"Gece vakti neden tek başına kilisedeydin?" Kızgın görünmek istemem ama ölebilirdi ve bu kesinlikle kabul edilemez. Şu andan itibaren bana nerede olduğunu ve kiminle olduğunu söylemesi gerekiyor.

Kırmızı ve mavi ışıklar yanıp sönüyor, caddeden aşağıya doğru geliyor ve sirenler çalıyor. İtfaiye ve acil yardım araçları geliyor ve Onu kontrol etmeyi bitirdiğimde ateş ettim, sonra tekrar

sordum. "Neden oradaydın?"

"BEN - BEN..." Duraksadı, bana baktı, sonra hatırlamaya çalışıyormuş gibi dudaklarını yaladı. "William aradı. İbadethanenin ışıklarını açık unuttuğunu düşündüğünü ve pencereden bakmamı söyledi. Baktım ve açtı, o yüzden gidip kapatmamı istedi..."

Yüzümü arıyordu ve ben de arka cebime uzanıp mendilimi çıkardım. Pek çok erkek hala mendil kullanmıyor ama bu babamın bana öğrettiği bir şey. Bana güvenin, her zaman bir tane bulundurun derdi - kendi sümüklü burnunuz için olmasa bile, o zaman bir bayan ağlarsa, mendille kahraman olabilirsiniz.

Önüne çömelip elimdeki bezle yüzünü silerek yanaklarındaki isi biraz temizliyorum.

"Tamam, yani içeri girdin ve yangın mı çıktı? Neden içeri girdin ki? İtfaiyeyi ara..."

"İçeri girdiğimde yangın yoktu. Arka odaya girdim ve büyük mabet ışıklarının ana şalterlerinin olduğu panele doğru yürüdüm. Onları kapattım ve kapattığımda kıvılcım gibi bir ses çıktı." Gözünün üstünü kaşıdı ve sözlerini bitirdi. "Gürültülüydü ve beni korkuttu, bu yüzden kapıya gittim ve başka bir şey olmadan önce dışarı çıkmaya çalıştım ama kapı açılmadı. Daha önce hiç açılmamıştı. Dışarıdan kilitleniyor ama orada başka kimse yoktu, bu yüzden ne olduğundan emin değilim. Yani sıkışıp kalmıştım. Yangın duvarda başladı ama sonra elektrik panosunun etrafından çıktığını gördüm ve daha fazla kıvılcım ve patlama oldu ve dışarı çıkamadım."

Gözlerindeki şaşkın bakış korkuya dönüşüyor ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor ve ben birini öldürmek istiyorum.

"Çıktın bebeğim. Seni yakaladım." Sözlerim onu rahatsız etmiş gibi görünmüyor ama omuzları titriyor ve daha fazla gözyaşını tutmaya çalışırken alt dudağı titriyor.

Tam ona yangın alarmı olup olmadığını soracaktım ki, Junior kulağında bir telefonla bize doğru gelen itfaiye araçları ve ilk yardım ekiplerinin arasından çıktı.

"Benimle gel." Tersledi ve ben de aynısını onun boynuna yapmak istedim. Kristina önce ona, sonra bana baktı. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum. Yangını kontrol altına aldılar ama baban seninle konuşmak istiyor. İçeride."

Bana bir bakış atıyor ve parmaklarım seğiriyor, onu burada yere sermek istiyorum.

"Tamam." Sesi ince, cevap veriyor.

"Burada olman çok ilginç." Bana söylüyor ve bir saniye sonra parmağım göğsünde ayağa kalkıyorum.

"Söyleyecek bir şeyin var, korkak olma ve tütünle etrafta dans etme."

Gözlerini bir saniye benden ayırmıyor, sonra Kristina'ya doğru adım atıyor.

"Babanı aramamız gerekecek. İtfaiye şefinin de seninle konuşması gerekiyor."

Junior sıkıyor

Çenesini kokluyorum ve yumruğumu boğazına sokup kalbini çıkarmamak için tüm irademi kullanıyorum.

"Tamam." Ayağa kalkarken başını sallıyor ve junior onu elinden tutup sürüklemeye başlıyor, ama o dönüp kolunu geri çekiyor ve geri gelip önümde duruyor, gözleri benimkilerde. "Teşekkür ederim." Sesi cılız ve dudaklarını birbirine bastırıyor ama titreyen gözleri bana bilmek istediğim şeyi söylüyor.

"Bir şey değil."

"I-" Omzunun üzerinden Junior'ın en sevdiği oyuncak ayısını kaybetmiş gibi baktığı yere bakıyor. "Gitmem gerek... Eminim seninle de konuşmak isteyeceklerdir."

"Beni nerede bulacaklarını bilirler." Cevap veriyorum ve junior onun adını söylüyor. "Adını bile bilmiyorum..." Parmaklarını dudaklarına bastırıyor.

"Henry. Henry James Phillips." Birine gerçek adımı söylemeyeli o kadar uzun zaman oldu ki, söylediğimde yabancı geliyor. Kulüpteki kardeşlerimin çoğu gerçek adımı bile bilmiyor. "Ama bana Wrath derler."

"Wrath." Tekrarlıyor, dudaklarına küçük bir gülümseme yayılıyor.

Uzaklaşmaya başlıyor, sonra dönüp kollarını boynuma doluyor, ben omzunun üzerinden sikilmiş suratına bakarken, ellerimi sırtına doluyor ve kulağına fısıldıyorum.

"İyi olacaksın. Bundan emin olacağım."

5| Kristina

MLong Island'ımın son yudumunu yudumlarken başım biraz bulanıktı ve bunun baş ağrım iyi geleceğini düşünmüştüm ama daha da kötüleştirdi.

Zar zor uyudum. William geceyi burada geçirmek için ısrar etti ve yatak odamın kapısının önündeki koridorda her saat bir aşağı bir yukarı yürüdüğünü duyabiliyordum. Ürkütücüydü, sanki kapıyı açmamı ve onu içeri davet etmemi bekliyordu.

Gece boyunca Jillian'a mesaj attım ve biraz sonra gelip beni aldı. Öğleden önce beni bir içki ve pizza için dışarı çıkardı, bu da yardımcı oldu, ama boynumdaki gerginlik ve baş ağrım tadını çıkarmayı zorlaştırıyor.

Jillian tuvaleti kullandıktan sonra geri geldi ve karşımdaki kabine oturdu. "İyi misin, gerçekten mi?"

Başımı sallıyorum, alt dudağımı ısıyorum ve ellerimi kalçalarımın üstünde gezdiriyorum.

"Evet. Sadece hissediyorum..." Durup düşünüyorum. "Sanki bağlantım kopmuş gibi. Sanki bir rüyaymış gibi."

"Biraz orada değilmişsin gibi görünüyorsun."

Haklıydı. Onunla buluşmak için duş alıp makyaj yaptıktan ve kıyafetlerimi giydikten sonra bile aynaya baktığımda solgun olduğumu gördüm. Saçlarımı her zamanki düzgün şeklim yerine dağınık bir topuz yapmışım ve gözlerimin altında koyu halkalar vardı.

"Eee." Tabağına bir parça daha pizza koyup parmaklarını yalayarak başladı. "Motosikletli adam mı geldi? Bu biraz garip değil mi?"

Omuz silkiyorum, keşke o sırada neden orada olduğunu sorsaydım diyorum. "Sanırım. Birazcık."

Kaşlarını kaldırıyor. "Sonra William da mı oradaydı?" Başını iki yana sallıyor. "Bana her şey biraz tuhaf geliyor."

"Eminim itfaiye, şerif ve sigorta şirketi -ve Ulusal Baptist Konvansiyonu- her şeyi en ince ayrıntısına kadar araştıracaktır. Bence bu sadece bir tesadüf. Kilise eski, elektrik tesisatı eski. İlkbaharda ev gıcırdayıp yerinden oynadığında kapılar hep takılıyor ve geçen hafta yağmur yağdı, ahşap şişti..."

Kimi ikna etmeye çalıştığımdan emin değilim ama Jillian şüpheli görünüyor. masanın öbür ucuna uzanıp elimi sıktı. "Gelip benimle kalmak ister misin? Yoksa ben mi gelip seninle kalayım?"

Başımı salladım. "Hayır. Sadece eve gideceğim. Bir film izler ve erkenden yatarım. Fazla uyumadım. Şimdiden yorgunum. Belki banyo yapar, sonra da biraz kestirim."

Derin kahverengi gözleri üzerimde. "Tamam, kardeşim. Bana ihtiyacın olursa telefonumu yanımda tutacağım. Anladın mı? Bana ne zaman ihtiyacın olursa gelirim."

"Teşekkürler." Onun iki parça daha pizza yemesini izliyorum ve neredeyse ölmek üzere olduğumu düşünmem gerekirken asıl düşündüğüm şey Wrath. "Babam da geri dönmek için uçak bulmaya çalışıyor. O eve döndüğünde ben de orada olmalıyım. Ne zaman geleceğinden emin değilim. Haber bekliyorum."

Jillian bana o meşhur sarılmalarından birini yapıyor ve sonra beni eve bırakıyor. Kilisede çalışan bir felaket temizleme ekibi var ve William'ın arabası garaj yolumuza park etmiş durumda, yani babam dönene kadar onun da orada işleri denetlediğini biliyorum.

Bir an için içeri girip her şeyi kontrol etmeyi düşündüm ama bunun bir anlamı yoktu. Çok yorgunum ve William şu anda başa çıkabileceğimden çok daha fazlası.

İki saat sonra küvette ıslandım ve bacaklarımın arasındaki zonklamayı durdurmak için elimden gelen her şeyi yaptım çünkü Wrath'ı düşünmeden edemiyorum.

Küvetteyken onu yanımda hayal ettim. Arkamda oturuyor olsaydı göğsünde gördüğüm kılların sırtımda nasıl hissedileceğini düşündüm Ben arkama yaslanırken baloncuklar etrafımızı sarmıştı.

Aletin neye benzediğini düşündüm. Babamın bilmediği ama çok korktuğu bir şey var ki, ben bakire değilim. Hiç aşık olmadım ya da Henry'nin yanındayken hissettiklerime yakın bir şey hissetmedim... ya da Wrath... her neyse, ama ben de aziz değilim. Üniversite hayatı yaşadım. Partilere gittim, birkaç kez çok fazla içtim ve birkaç erkek arkadaşım oldu ve kötü cinsel deneyimlerim olmadı.

Ama o kadar da harika değillerdi.

Wrath ile ilgili bir şey beni aynı anda hem güvende hem de tehlikede hissettiriyor ve bu heyecan verici.

Bir kase Tereyağlı Cevizli dondurma alıp kanepeye yerleşiyorum ve Pire Torbası'nı bir güzel izleyeceğimi düşünüyorum. Yeşil havlu kumaştan bornozumu üzerime geçiriyorum, bir battaniye ve yastık alıyorum ve televizyonu açmadan önce kanepede en sevdiğim köşeye yerleşiyorum.

Kendime bakmamdan on dakika sonra ön kapı açılıyor, ödüm bokuma karışıyor ve William gözlerinde tiksintiyle oturma odasında dikiliyor.

"Bu da ne böyle?" Bornozumu çekip kapatıyorum çünkü altına bir şey giyme zahmetine girmedim, çünkü evimde yalnız olmam gerekiyor.

"Bana küfretme." O da karşılık veriyor. "Ne yapıyorsun sen? Günün ortasındayız." Tadı gerçekten kötü bir şey yemiş gibi görünüyor.

"Dondurma yiyorum ve televizyon izliyorum. Sen ne yapıyorsun, kapıyı çalmadan başkasının evine mi giriyorsun?"

Dudaklarını sıkıyor ve gözlerini kısarak sorumu geçiştiriyor. "Şerif seninle tekrar konuşmak istiyor. Motosiklet kulübü üyelerinden bazıları bu sabah buradaydı, çalışma ekibi gelmeden önce etrafı kurcalıyorlardı. Şerif yangının şüpheli olduğunu söylüyor ve o üyeyle yaşadığımız gerginlik yüzünden baban dönene kadar seninle kalacağım."

Bu bir soru değil, ama gerçek şu ki Wrath hakkındaki düşüncelerim değişti ve onun bu işe karışmış olabileceğini hiç sanmıyorum. "Kalmana ihtiyacım yok. Tehlikede değilim."

"Neye ihtiyacın olduğunu bilmiyorsun. Eşyalarım arabada. Ekibi kontrol etmek için geri döneceğim ve akşam yemeğinin yedide hazır olmasını istiyorum. Dondurmayı da kaldır. Abur cubur yemene gerek yok. Acıktıysan kendine salata yap."

Gözlerimi deviriyorum ve dondurmadan uzun, yavaş bir kaşık alıyorum ve orgazm sınırında abartılı bir inilti çıkarıyorum.

Bana ters ters bakıyor ama anımı mahvetti ve ben sadece ondan uzak olmak istiyorum, bu yüzden battaniyeyi atıyorum. "Ben odama gidiyorum. Burası biraz kalabalık."

Yanına yaklaşıyorum ve kolumdan tutup beni kendisine bakmam için sarsıyor. Kırk yaşında olmasına rağmen hep yaşlı adam gibi kokuyor, kokusu bana hayatta olduğu son birkaç yılda büyükbabamın huzurevindeki odasını hatırlatıyor.

"Biliyorsun, anneni ve babanı onurlandırmak senin görevin. Babanın ne istediğini biliyorsun. Bir kadının yerinin neresi olduğunu biliyorsun. Baban seni şımarttı ama artık büyüme vaktin geldi."

Tam elini bıraktığı anda kolumu çekiyorum ve yarısı yenmiş dondurma kâsem uçuyor, ahşap zemine çarpıyor ve kaymak gibi bir mucize birikintisine dönüşüyor.

"Gerçekten mi?" Mutfığa gidip birkaç havlu alırken ona kafamı sallayarak çıkışıyorum. Ben daha geri dönmeden telefonu çalıyor ve çoktan yönetimi ele almış gibi koridordan geçip babamın ofisine giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. "Tam bir pislik," diye mırıldanıyorum ortalığı temizlerken, kırık kâseyle mutfığa bir kez daha gidip ıslak bir bezle geri dönerek yapışkan pisliğin geri kalanını temizlemeye çalışıyorum.

"Gitmem gerekiyor. Cemaatten birinin acil bir durumu var. Akşam yemeği için döneceğim." Önce telefonuna, sonra bana baktı. "Ve giyin. Saçını yap. Yediye kadar dönmüş olurum. Buraya geldiğimde sıcak, gerçek, ev yapımı bir yemek istiyorum."

6| Gazap

I barda uyudum çünkü evini izlemek istedim. O şerefsizin arabası bütün gece oradaydı, evde olduğunu düşünerek cinnet geçirdim. onunla birlikte.

Uyumak da pek doğru değil. Gecenin büyük bir kısmında oturup dürbünle pencereden onu izledim. Beni kapıyı kırıp Junior'ın kafasını kesmekten alıkoyan tek şey onun *yanında* olmamasıydı. Yatak odasıındaydı. Geceleri panjurları kapatıyor, biliyorum çünkü bu benim ilk kez yaptığım bir şey değil.

O pislik gecenin çoğunda evde dolaştı. Ne yaptığından emin değilim, ama asla onunla birlikte değildi ve uyuduğunda kanepeye uzandığını görebiliyordum, bu da onu en azından hayatta tutuyordu.

Günün büyük bölümünde kilisede bir şeyler yapıyordu. Bir süre önce arkadaşı onu aldı ve bu beni ondan uzak kalacağı için biraz rahatlattı. Yaklaşık on dakika önce gitti ve ben daha fazla dayanamadım.

Bütün gece ayaktaydım, bu yüzden bir duşa ihtiyacım vardı. Koşarak eve gittim, duşa girip çıktım ve elimden geldiğince hızlı bir şekilde temizlendim, çünkü planlarım vardı. Tek düşünebildiğim onun kokusuydu. Onun yanındayken kalbimin ilk kez canlanıyormuş gibi hissetmesi.

Temizlendikten sonra bisikletime geri döndüm ve onun evine doğru yola çıktım, kışımı ön kapıya doğru yürümeden önce araba yoluna park ettim, hala

Ne söyleyeceğimden emin değilim ama artık beklemeyeceğimi biliyorum.

Bisikletimi duyduğundan eminim, ama kapıya vardığımda ev neredeyse endüstriyel metal bir müzikle titreşiyor ve ben fırtına kapısının camına bantlanmış beyaz kağıt parçasına bakıyorum.

'İşte yemeğiniz. İçeri girmeye zahmet etmeyin. Kelimelerin altında aşağıyı gösteren bir ok var ve aşağıya baktığımda beyaz kağıttan bir tabak görüyorum.

Beni kahkahalara boğan saçmalık gibi görünen bir dilim.

Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim ama kızın omurgası var ve korkusu yok, bu da onu daha çok istememe neden oluyor.

Parmak eklemlerimi ahşap ön kapıya vurup bekliyorum, ama müzik daha da şiddetli bir sesle değiştiriyor ve müzikten beni duymasına imkân yok. Bu bir risk, ama tokmağı deniyorum ve kapı açılıyor, bu beni rahatlatıyor ama aynı zamanda herhangi birinin içeri girebileceği için sinirlendiriyor, bu yüzden bir noktada ele alınması gereken bir şey. O lanet kapıyı kilitlemeyi öğrenmesi gerekiyor.

Uzanıp büyüyen ereksiyonumu düzeltiyorum, çünkü ne zaman onu düşünsem ya da ona yaklaşıp siktiğimin kendi aklı var. Evin içinde bangır bangır müzik çalıyor ve onun bende uyandırdığı arzu şehvetten de öte.

Ona karşı duyduğum anlık çekim bir şeydi, ama daha fazlasıydı. Ben sadece onunla birlikte olmak için delice bir ihtiyaç duyuyorum. Gözlerinin içine bakmak için. Sanki kalbim bir kementin içindeymiş ve o da diğer ucundan çekiyormuş gibi hissettiren bir çekim var. Masum, ama aynı zamanda zeki, alaycı ve savunmasız.

Buna müziği ve saçmalıkları da eklerseniz işim biter. Hayatımda ilk kez bir centilmen olmak istiyorum. Onunla sokakta yürümek istiyorum, her zaman sokak tarafında olduğumdan emin olmak istiyorum, elim sırtının o mükemmel salınımında, olgun kış yanaklarının hemen üzerinde. Çılgın olduğumu biliyorum, mantıklı olmadığını ve her yerinde felaket yazdığını biliyorum, ama umurumda değil.

Risk yok. Ödül yok.

Kapı kolunu çeviriyorum ve güzel bir oturma odasına açılan kapıyı iterek açıyorum. Burada bile bir kadın dokunuşu var, gerçi izlediğim son bir yıldır bir anneye benzeyen birinin gelip gittiğini görmedim.

Mutfağı değerlendiriyorum, düzenli, aşırı abartılı değil ama iyi bir şekilde bir araya getirilmiş ve sanırım bir erkeğin bu kadar iyi yaşayabileceğini hiç düşünmemiştim. Sanırım kafamda bekâr ve fakir olmak vardı, ama sanırım bu Baptistler için değil.

Koridorda ilerlerken, onun tatlı parfümünün hatırası nabzımın hızlanmasına ve sırtımdaki kasların gerilmesine neden oluyor.

Müziği takip ediyorum, bir banyo, başka bir yatak odası ve birinin arkasında müzik çalan iki kapalı kapı daha olan bir koridorun sonuna doğru kapalı bir kapıya götürüyor.

Dışarıda duruyorum, ellerimi kapının çerçevesine koyuyorum ve parmak eklemlerim patlıyor. Çenem neredeyse göğsümde, ön kapıdan geri çıkmayı düşünüyorum. Bu delilik.

Beni delirtiyor.

Bunun yerine doğruluyorum, gözlerimi açıyorum ve kapıyı çalmaya başlıyorum ama siktir et. Ya büyük oyna ya da evine git.

Bunun yerine, kapının kolunu tutup sallayarak açtım ve içeri girdim.

İşte orada. Şövalenin üzerindeki tuvalin önünde oturmuş, Ride or Die barına benzeyen bir şeyi soyut izlenimci bir tarzda boyuyor.

İçeri girdiğimde koltuğunda dönüyor ve beni gördüğünde ayağa kalkıyor, geri çekiliyor ve boya fırçasını boya tüpleriyle kaplı bir yan masanın üzerine atıyor, sütlü gri suyla dolu bir cam kavanoz ve içinde on fırçanın uçları duruyor.

"Ne oluyor be!" Yarı çılgık atıyor. "Sen lanet olası bir sapıksın. Defol git buradan." Yatak odasının kapısını işaret ediyor ve ileri doğru hareketimi durduruyorum ama gitmiyorum.

Robin yumurtası renginde kolsuz mavi bir kazak ve dizlerinin hemen altına kadar inen siyah bir şort giyiyor. Gardırobu bana Happy Days'deki kız kardeşi hatırlatıyor. Joanie, sanırım? Ama onun üzerinde çok seksi duruyor.

Ağzı biraz açık kalıyor, ama protestosu sessiz ve göğsünü kaplayan kızarıklığı ve nefes alışının zorlaşmasını kaçırmıyorum. Bana gitmemi söylüyor ama diğer yanları başka bir şey söylüyor.

"Normalde kadınların evlerine zorla girip, onların Yatak odası mı?" Bana sert davranıyor, ama sesinde ne olup bittiğinden tam olarak emin olmadığını gösteren bir aksaklık var.

Ben de emin değilim, ona söylemek istiyorum.

"Hayır. Daha önce hiç yapmadım." Gözlerindeki korku kaybolduğu için tekrar ilerleyerek cevap veriyorum. "Ama, o zaman, hiçbir kadın beni daha önce."

Alaycı bir kıkırdama çıkarır. "Vay canına. Bunun beni özel hissettirmesi mi gerekiyor?"

Omuz silkip kaşlarımı kaldırıyorum. "Sen zaten özelsin. Eğer böyle hissetmiyorsan, bu benim değiştirmem gereken bir şey."

Gözlerini kısıyor ve başını sallıyor. "Kafan mı karıştı? Bilirsin, eğer babam geri gelirse-"

Ellerimi kaldırıp onu orada durduruyorum. "Biliyorum, beni öldürecek. Değil mi?"

Kollarını muhteşem göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve ağzım sulanıyor. Aralarında sevişirken göğüslerinin yumuşaklığını neredeyse sikimin yanlarında hissedebiliyorum, sikim beni emdiği için tükürüğüyle kayganlaşıyor.

İki adım daha atınca aramızdaki mesafe sadece birkaç santim oluyor ve nabzının çenesinin hemen altındaki boyun etini nasıl hareket ettirdiğini görebiliyorum. Onu oradan öpmek ve dilimin altında hissetmek istiyorum.

Ben aşağı bakarken nefes alıyor ve pembe dilinin alt dudağında gezindiğini görünce kendi kalbim göğüs kafesine çarpmaya başlıyor ve onun çıplak ve dört ayak üzerinde, dudaklarında adımla beni sertçe kavradığını görmek taşaklarımı sıkıyor ve ayağa kalkıp teslim olmaya hazır hale getiriyor.

"Bana bir şey söyle." Saçının gevşek bir tutamını avuçlarımın arasına alarak soruyorum.

Parmaklarımın ipeksi yumuşaklığının elimde gezinmesine izin verdim. "Beni gördüğünde... sana yaklaştığımda..." Bedenlerimiz arasındaki son boşluğu da kapatıyorum, göğsüm artık onunkini sıyrıyor. "Bir şeyler hissediyorsun."

"Evet, polisi aramalıymışım gibi hissediyorum."

Kahkahamı geri alıyorum. "Belki de. Ama başka bir şey daha var. Eğer doğruyu söylersen, sen de hissedersin. Sana baktığımda hissettiğim hiçbir şeyi hissetmedim Kristina."

Dudaklarımdaki ismi doğru hissettiriyordu ve mavi gözlerinin arkasında bir titreşim vardı.

"Sadece kötü tacolar olduğunu sanıyordum." Sert tavrını sürdürüyor ama dış kabuğu çatlıyor.

"Kötü tacoların bile tadı güzeldir."

Gülümsemeye karşı koyuyor ama kaybediyor ve ben iniltimi ya da tadının nasıl olduğunu bilme ihtiyacımı engelleyemiyorum.

Dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum, açgözlü ve lanet olasıca yetkili ama tuttuğum vahşi hayvan kafesini kırdı ve nezaket düşüyor.

Dilim mükemmel dudaklarının arasında gezinirken onun nefes alışını duyuyorum ve tadı ağzımın şimdiye kadar deneyimlediği tüm şekerlerden ya da tatlardan daha iyi.

Vücudunun yumuşadığını hissettiğimde geri çekiliyorum. Gözlerini görmek istiyorum ama başka bir şeyle karşılaşıyorum.

Sol yanağıma keskin bir tokat çarpıyor ve bana ters ters

bakıyor. "Beni öylece öpebileceğini mi sanıyorsun?"

"Sen de beni öptün."

Kendisiyle savaşıyor ama bu savaş kısa sürüyor ve tokadının acısı hala yanağımdayken elleri havalanıyor, enseme kavıyor ve dudakları tekrar dudaklarımda.

İşte o andan itibaren. Onu kaldırıp yatağına yatırdım, vücudum onunkinin üzerindeydi ve bir saniye içinde kazağını kaldırıp çıkardım.

"Lanet olsun." Göğüsleri siyah bir sütyenle yukarı doğru itilmişti, kumaşı gevşeyene kadar aşağı çektiğimde etin sütlü ve kadınsı şişlikleri, meme uçları koyu mor ve büyük ve ağzım onun üzerinde.

Kalçaları bükülene ve kendimi aşağı indirene kadar emiyorum ve kemiriyorum. Çok geçmeden dillerimiz birbirimizin ağzındaydı ve iki genç gibi kuru kuru sevişiyorduk.

İçimden çılgınca bir kıskançlık geçiyor. Onun orgazmın eşiğindeki yüzünü görünce sikim şimdiden ona bağımlı hale geldi. Sikime tasma takmış ve henüz dokunmadı bile.

Parmakları boynumun etrafında sıkılaşıyor ve bana karşı daha sert ve daha sert sürtünüyor. Ereksiyonum klitorisinin olması gereken yeri buluyor ve ona karşı çılgınca davranıyorum. Yataktan eğilip omzuma doğru çılgık atana kadar itiyor ve sürtünüyorum.

Onun orgazm sesi beni pantolonumun içinde sarsıyor, on iki yaşımdan beri yapmadığım bir şey. Yapışkan pislik altımda sıcak bir şekilde yayılıyor kot pantolon ve İsa'ya şükrediyorum, çünkü onun tatlı amının içine girdiğimde cennetin nasıl bir his olduğunu anlayacağımı biliyorum.

7| Kristina

"Wah." Mırıldanıyorum. Vücudu hala üstümde ve orgazm hala içimde karıncalanırken, daha fazlasını istiyorum.

Ama burada değil.

İkimiz de nefes nefeseyiz ve Wrath alnımı öperken gözlerim odaklanamıyor.

"Katılıyorum." Homurdanıyor ve ben hâlâ onun sert aletini klitorisimde hissediyorum.

Giysilerimizin katmanları arasında bile, hayatımda hiç böyle boşalmamıştım.

"Hâlâ polisi aramak istiyor musun?" Alay ediyor, yataktan kalkıp bana bakıyor ve karanlık bir bakışla bana vereceği harika bir kuru kamburdan çok daha fazlasına sahip olduğunu söylüyor.

Başımı sallıyorum. "Hayır. Beni almanı istiyorum." Gözleri büyüdü ve ben imayı fark et. "Çık buradan. Beni bisikletinle gezdir. Bana nerede yaşadığını göster. Senin hakkında bir şeyler görmek istiyorum. Beni izliyorsun, hakkımda çok şey biliyorsun, ben senin hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum."

"Emin misin?" "Emin misin?" diye soruyor, sesindeki sert ton, beni evine götürdüğünde tüm bu kuru sevişmelerin çok ıslak bir hal alacağını söylüyor.

Başımı sallıyorum. "Eminim. Hadi gidelim."

Çantamı ve telefonumu alıp beni bisikletinin arkasına oturtuyor, ağır siyah kaskını başıma geçiriyor ve başka bir şey söylemeden yola koyuluyoruz.

Motosiklete binmenin nasıl bir his olduğunu hiç düşünmemiştim. Ama Tanrım, bu çok özgürleştirici.

Kendimi güçlü hissediyorum. Rüzgar, manzara geçerken her şeyi çok farklı görmem. Arabaya binmek gibisi yok. Her şeyi çok daha fazla takdir ediyorum. I

Bunu açıklayamıyorum ama hissediyorum ve sanırım bu yaşam tarzını biraz daha iyi anlıyorum.

Wrath'a tutunmak da beni çok heyecanlandırıyor. Güç onda, motosikletin kontrolü onda ve biz sürerken eli arkaya uzanıp bacağımı okşuyor. Bir dur işaretinde ya da ışıktaki durduğumuzda dönüp bana her seferinde iyi olup olmadığımı soruyor ve ben de çok iyiyim.

Uzun zamandır olmadığım kadar iyiyim.

Kirli bir yola girdiğimizde yavaşlıyor. Lastiklerden toz ve taşlar fişkırıyor ve ben ona daha sıkı sarılıyorum, yüzümü omzuna gömüyorum, gözlerim kapalı, o motoru durdurana kadar ve ben yana yattığımı hissediyorum.

Elimi tutuyor ve gözlerimi açıyorum.

Önümde düzgün, küçük bir kulübe gibi bir ev var. Çok küçük değil ama büyük de değil. Etrafı çamlar ve ağaçlarla çevrili ve yan tarafa baktığımda uzakta küçük bir göl görüyorum.

"Gel bakalım." Elimden tutup beni içeri götürüyor ve etrafı gezdiriyor.

Seyrek bir şekilde dekore edilmiş olsa da sıcak bir yer ve arka verandaya çıkmadan önce eski buzdolabından her birimiz için birer kola alıyor.

"Burası çok güzel."

"Annemle babamın hafta sonu eviydi. Ben büyürken burada çok zaman geçirdim."

Verandanın duvarına yaslanmış oltaları görmek için bakıyorum. "Balık mı tutuyorsun?" "Evet." Cevap veriyor.

"Balık tutmayı severim."

"O zaman balık tutalım." İki olta alıyor ve uzun bir iskelenin ve birkaç eski katlanır açık hava tipi sandalyenin bulunduğu göle giden taş bir patikadan aşağı iniyoruz.

Beni buraya sadece hızlı bir sikiş için getirmemesini seviyorum. Bunun yerine, rıhtımda bir saat geçiriyoruz, konuşuyoruz ve balık tutuyoruz, tutacak kadar büyük bir şey yakalamıyoruz ama yine de rahat, neredeyse samimi hissediyorum, bana yardım ederken yine de işleri kendi yolumla yapmama izin veriyor.

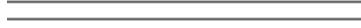
Güneş batmaya başladığında toparlanıp kulübeye geri dönüyoruz. "Aç mısın?"

Omuz silkiyorum, "Biraz."

Dilini dişlerinin arasında gezdiriyor ve aç olduğumu fark ediyorum ama yemek için değil.

"Ne istiyorsun?" Beni kapıdan geçirerek soruyor ve mutfağa doğru ilerleyip arkasını döndüğünde içimi bir şehvet dalgası kaplıyor. Kara gözleri, sakalı, hareketleri. Onu istiyorum. Şimdi istiyorum.

"Seni istiyorum." Sanki o da aynı şeyi düşünüyormuş gibi beni yerden kaldırdı ve kısa koridordan bir yatak odasına taşıdı.

KAHRAMANLIK

Onu yatağıma yatırıyorum ve kendi kendime onun evimde eksik olan tek şey olduğunu düşünüyorum.

Evimizde.

Onu yavaşça soyuyorum, bunu yaparken her tatlı inçine hayran kalıyorum. Sonra kendimi soyuyorum, o beni izlerken ben de onu izliyorum.

Sikim taş gibi ve bir yıldır istediği şeyi talep ediyor. O amcığın etrafını sardığını hissetmek ve ona eve hoş geldin kucaklaması vermek.

Bana karşı hissetmek için yanına uzandım ve onu yan tarafına yuvarladım, yumuşaklığı sertliğime karşı ve kıcı lanet olası bir şaheser.

Elimde olmadan uzanıp ona bir tokat atıyorum, parmaklarımı etine gömüp kulağına hırlarken Kristina'nın iniltisini dinliyorum.

"Hepsi benim."

"Hepsi mi? Hepsini kaldırabileceğinden emin misin?" Kıçını geriye doğru oynatıyor ve ben de boynunu ısırarak inlemesini sağlıyorum.

"Seni becereceğim meleğim. Umarım hazırsındır."

Üstteki bacağını kaldırıyor, büküyor ve ayağını bacağımanın arkasına dolayarak sikimi arkadan kaygan sıcaklığına çekiyor.

"Kendimi hazır hissediyor muyum?"

Onu sırtüstü yatırdım ve sikim bir saniye içinde ıslak dudaklarıyla aynı hizaya geldi.

"Bilmiyorum, hazır hissediyor muyum?" Sikimin başını içine doğru iterek homurdanıyorum.

"Çok hazır." Ben ileri doğru ittikçe o kavisler çiziyor, aletimin başı şimdi cennetin içinde.

Kıçını kavıyorum, yavaş ve sabit bir şekilde içine girerken onu sabit tutuyorum, bu ilk seferin her saniyesini hatırlamak istiyorum.

"Tanrım, çok büyüksün." Gözlerini kapatıyor ve dişlerini sıkıyor.

Çok sıkı ve prezervatif takmayı bile düşünmediğimi fark ettim. Beni daha önce öptüğünde tereddüt bile etmemiştim. Her şeyi değiştiriyor ve sırada ne olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum.

İleri geri sallanıyorum, bana alışmasına izin veriyorum ve çok geçmeden yukarı kalktığını hissediyorum, dişlerimi boynuna sürttüğümde hareketlerimi karşılıyor ve başını yastığa doğru eğiyor.

Amcığı duvarlarıyla beni sarsıyor ve ben de birkaç kez yukarı kaldırıyorum. Elimi aramıza sokup başparmağımla klitorisini bulmadan birkaç santim önce, o dönene ve parmakları omuzlarımda hendekler kazana kadar yavaş daireler çizerek çalıştım.

"Tanrım, Wrath..." Dişlerinin arasından tıslıyor.

"Artık bana ait olduğunu biliyorsun." Aletimi derinlere kaydırıyorum ve orada tutuyorum. "Başka hiçbir erkek sana dokunamayacak ve eğer denerlerse? Onları öldürürüm."

İnliyor ve ben çekiyorum, sonra sanki ilk kez yapıyormuşum gibi kaygan sıcaklığına geri kayıyorum.

"Daha fazla," diye fısıldıyor ve başparmağımı sert ve hızlı bir şekilde içine sokuyorum ve vücudunun altımda sıkılaştığını hissediyorum.

"Şu andan itibaren görevinin sikimi mutlu etmek olduğunu biliyorsun. Ne zaman hazır mısın desem, bu ıslak olsan iyi olur anlamına geliyor. Seni ne zaman ve nereye istersem götüreceğim. Barın arka odasında, mutfakta domalmış diğer odadaki insanlar. Bu amcık artık benim ve herkes bunu bilecek." Kendimi derinlere gömüyorum, vücudu beni taşaklarıma kadar alıyor ve aynı anda hem lanet okuyor hem de dua ediyorum.

Onun bana binişini izlemek için bizi ters çeviriyorum. Sarı saçları yüzüne dökülüyor ve göğüsleri zıplayıp sallanırken beni ele geçirip mükemmel özel fahişem gibi sikiyor, tam istediğim gibi.

"Seni seviyorum meleğim." Elimde değil, bunu bilmesini istiyorum. "Sanki Tanrı seni sadece benim için yaratmış."

Daha hızlı gidiyor, üzerime bastırıyor ve taşaklarım ele geçirilmeye hazır. Uzanıp göğüslerini kavriyorum, amcığı kasılırken meme uçlarını parmaklarımın arasında yuvarlıyorum, gırtlaktan gelen bir iniltiyle çenesini göğsüne indirirken kalçaları kalçalarımaya sıkıca yapışıyor.

Onun hareketlerini yukarı doğru sert itişlerle karşılıyorum, etlerimizi birbirine çarpıyorum ve sesi kırılırken duvarları kenetleniyor.

İnanılmaz amcığı beni sağmaya başlıyor ve ben bırakıyorum. Onu sıcak dölllerle dolduruyorum, derinlerde ve bu bir yıldır hissettiğim ilk rahatlama.

Daha fazlasına ihtiyacım olması uzun sürmeyecek, bunu biliyorum ama şu an için mutluluk beni kaplıyor ve cenneti bulduğumu biliyorum.

"Sen benim tek meleşimsin."

Göğsüme yığılıyor ve ellerimi sırtının kıvrımlarında aşağı yukarı gezdiriyorum.

"Ve sen benim tek takipçimsin," diye cevap veriyor nefessiz bir kıkırdamayla ve kışına tekrar vurarak amının hala sert olan aletimin etrafında kenetlenmesini sağlıyorum. "Ben de seni seviyorum, seni koca aptal. Nasıl yaptın, bu nasıl oldu bilmiyorum ama seni seviyorum Wrath."

Beklediğime değdi. O

benim cennetim.

Benim
evim.

Sonsuza dek
benim.

Eğer biri bir daha ona zarar vermeye kalkarsa, ona şahsen cehenneme kadar eşlik edeceğim.

8| Kristina

(Hayalleriniz kirli.

Kirli derken, pis demek istiyorum. Rüya dünyasında bile bunu düşünmemin doğru olup olmadığını merak ediyorum. Gazap beni yatak odasının duvarına yaslamış, yüzümü ona dönmüş durumdayım ve sikini arka giriş yerimde hissedebiliyorum, kocaman, şişmiş, inanılmaz büyüklükte. Beni o daracık deliğe mi sokacak, yoksa bacaklarımı ayırıp arkamdan mı girecek diye düşünürken inliyorum ve vücudu beni duvara doğru daha sert iterken alt dudağımı ısıyorum ve kulağıma eğiliyor.

"Beni istediğini söyle." Homurdanıyor, elini duvara vuruyor ve beni zıplatıyor. "Beni istediğini söyle."

"Al beni, lütfen."

Elini tekrar duvara vuruyor. "Söyle, Kristina." "Doldur

beni. Ben seninim."

"Kristina." Thud. "Kristina." Thud. "Kristina, uyan..."

Gözlerimi açıyorum ve gümbürtü daha uzaktan, koridorun aşağısında bir yerden geliyor. Ve Wrath tam orada, yakınımda, elini omzuma koymuş bana doğru eğiliyor.

"Kristina..."

"Uyandım. Neler oluyor?"

"Emin değilim. Şerif burada. Sesi kızgın geliyor. Bilmiyorum, belki de dün gece yaptığımız şey buralarda yasadışıdır."

Bir kahkaha attım. "Ciddi ol, Wrath."

"O kapıyı kırmadan önce gidip cevap vermeliyim."

Cevap veremeden bir esneme beni ele geçiriyor ve bir an için tek yapabildiğim başımı sallamak oluyor. "Tamam. Zaten kalkmam gerekiyor. Babam nerede olduğunu merak edecek-"

"Boş ver onu. Onunla sonra ilgilenirim."

Yatakta doğrulduğumda kaşlarımı çattım. "O iyi bir adam. Derinlerde bir yerde, bunu biliyorum. Anneme hep iyi davrandı. Sadece bir yerlerde yolunu kaybetmiş."

Eğildi ve başımı öptü. "O sana zarar vermedikçe ben de ona zarar vermeyeceğim. Söz veriyorum."

Dışarıdan bir ses geldi. "Wrath, kışını kaldırıp buraya gel yoksa içeri girmek zorunda kalacağım! Seni vurmayacağımı sanma!"

Wrath gözlerini devirir. "Hemen döneceğim." Yatak odasının kapısına dönerken sesini yükseltiyor. Üzerinde kot pantolonu var ama başka bir şey yok. Sesini yükselterek o yöne doğru yürüyor. "Pekala Şerif, geliyorum!"

Bir yanım giyinmem gerektiğini biliyor ama diğer yanım bunların hiçbirinin bitmesini istemiyor. Bunun yerine bir süre daha öylece yatıyorum, sonra gürleyen seslerin tartışmaya başladığını duyunca yataktan kayarak çıkıyorum, yatak odasından çıkarken elimden geldiğince çarşafa sarınıyorum ve şerifin kapıda dikildiğini görüyorum.

"Sanki öyleyim!"

"Bu tam olarak bir tartışma değil, evlat." Şerif elinden geldiğince Wrath'ın yanından geçip koridordan gelen beni görüyor.

"Hey, lanet surat, ona bakamazsın." Wrath döndü. "Kristina, içeri gir. Birazdan orada olacağım."

"Cehenneme kadar yolun var, Wrath."

"Neler oluyor?" Endişelenmeye başlayarak soruyorum. "Her ne ise şerif, o yapmış olamaz. Bütün gece buradaydı."

Şerif dişlerini sıkıyor, bana bakarken çenesi geriliyor, bir yandan da Wrath ile konuşur. "Henry James Phillips, seni kundaklama şüphesiyle tutukluyorum..."

Zihnim patladı. Ne? "Neden bahsediyor bu?"

Şerif Wrath'a haklarını okurken, onu çevirip kelepçelerini hazırlıyor ve Wrath'ın gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Neler oluyor, Wrath?"

"Bu saçmalık, Kristina. Gün sonuna kadar çıkacağım."

"Cehennem gibi olacaksın, Wrath. Kundaklama sadece başlangıç için. Kristina'nın da o sırada orada olduğunu düşünürsek, cinayete teşebbüs suçlaması da olabilir." Şerif gözlerimle buluştu. "Biraz Stockholm sendromuydu, değil mi?" Wrath'ı kabaca arkasından çekerken kıkırdıyor ve bunun ne anlama geldiği konusunda onu düzeltmeye çalışmıyorum.

Açık kapıya doğru ilerlerken ve Wrath'ın şerifin arabasına bindirilişini izlerken zihnim sersemlemiş durumda. Yangını o mu çıkardı? Başımı sallıyorum. Bu hiç mantıklı değil. Olamaz! Ama öyle olmasaydı onu tutuklamazlardı. kanıtları var. Olur muydu? Onu yangınla ilişkilendiren somut bir şey olmalı, yoksa hala araştırıyor olurlardı.

Ve o tam orada, beni kurtarmaya hazırdı. Kahramanım, kurtarmaya koşuyor.

Hepsi onunla yatmamı sağlamak için miydi? Bir süredir peşimdeydi ve ben hep hayır dedim. Bunu gardımı düşürmem için mi yaptı? Hayatımı kurtardığı için minnettar olmam için mi?

Ben ne yaptım ki?

Kruvazör dönüp yola çıkarken, birden kendi aracım olmadığını fark ediyorum. Wrath'ın motosikletiyle yolculuk eğlenceliydi ama bunu tek başıma yapmamın imkanı yok. Bir taksi çağırabilirim ama yanımda hiç para yok ve Wrath'tan başka bir şey alma düşüncesi...

Bu fikir beni ürpertiyor. Hayır.

Jillian'ı aramaktan başka çare yok. Şu anda burada ne yaptığımı açıklamak zorunda kalmak istemiyorum ama başka seçeneğim yok. Yatak odasına geri dönerken kapıyı arkamdan çarpıyorum ve neredeyse kusuyorum

Kıyafetlerimin hâlâ yere saçılmış, onunkilerle karışmış olduğunu gördüğümde. Böyle bir adamla ilişkiye girerek ne düşünüyordum? Beni *kendi çıkardığı* yangından kurtardığı için minnettar olduğumdan mı benimle uğraşmasına izin vermiştim?

Telefonumu bulmak için çantamı karıştırırken derin bir nefes aldım. Her ne olduysa, buraya gelip Wrath ile seks yapmak benim seçimimdi. O beni manipüle etmiş olabilir ama ben açıkça bunu istedim. Sadece onun için benim için olduğundan daha az şey ifade etmesi canımı acıtıyor.

Dün gece evden çıkmadan önce telefonu kapattım, William'dan ya da babamdan herhangi bir arama almak istemiyordum. Ama açıldıktan sonra, daha Jillian'ı arayamadan, babamdan mesaj üstüne mesaj gelmeye başladı.

Neredesin?

Kristina, bu hiç sana göre değil. Beni geri ara.

Kristina! Aramayı denedim ama telesekretere düşüyor. Bu konuda konuşmamız gerekecek!

Beni ara, Kristina!

Aç şu lanet telefonu!

Gözlerimi sertçe deviriyorum. Her emrine amade olmadığımı ne zaman öğrenecek? Kendime ait bir hayatım var ve onu kendi bildiğim gibi yaşayacağım. O bana sahip değil ve benim üzerimde hiçbir kontrolü yok. Artık yok. İstersem kendime ait bir yer bulabilirim.

Jillian'ın numarasını çevirmek üzereyken telefon çalmaya başlıyor ve babamın sinir bozucu yüzü ekranı dolduruyor. Muhtemelen iyi bir fikir olmamasına rağmen cevap tuşuna basıyorum.

"Ne oluyor baba?"

Karşı taraftaki sessizlik hissediliyor. Sadece bir saniye sürüyor olabilir, ama sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor- "Sakın benimle bu tonda konuşmaya kalkma Kristina. Ben senin babanım ve seni bundan daha iyi yetiştirdim. Küfür mü? I

Gelecekteki kocan sana kemerini taktığında seni doğru yetiştirme yeteneğinden şüphe etmesin-"

Kötü bir fikir ama öfkeliyim. "Her neyse. Sadece ne istediğini söyle."

"Eve dönmeni istiyorum. Hemen şimdi. Dün gece nerede uyudun ki? Ve bana yalan söylemeyi aklından bile geçirme."

Bir an için ona yalan söylemeyi düşündüm. Ona Jillian'da uyuduğumu söyleyebilirdim, o da bana destek olurdu. Ama olanlardan, beni öldürebilecek bir yangından, William'ın bana sahipmiş gibi davranmasından ve geceyi Wrath'la geçirmemden sonra, yalan söyleyecek enerjim yok.

"Eee? Bekliyorum-"

"Beni evde mi istiyorsun? Wrath'ın evindeyim. Dün gece seks yaptık."

"Siz... ne yaptınız?"

"Seks yaptık. Doğruyu söylemek gerekirse, oldukça harikaydı. Ama şimdi yangını başlattığı için tutuklandı. Sen söylemeden önce, biliyorum. Ben bir hayal kırıklığıyım. Gerçeği öğrenmek istiyordun, şimdi biliyorsun. Ama beni eve istiyorsan, gelip beni alman gerekecek."

BİR SAAT SONRA, BABAMIN ARABASINDAYIZ ve onu hiç görmediğim kadar stresli. Bu bir bakıma garipti, çünkü ondan *öfkeli* olmak için. Ama bu kesinlikle *stres*. Sanki yaptığım şey için beni suçlamak yerine panik yapıyor. Ve bu garip geliyor.

"En azından korundun mu?" "Hayır."

Elinin direksiyonu daha sıkı kavradığını görüyorum. "Ya hamileysen? Bu mahveder..." Gözlerime bakıyor. "Bu seni başkaları için şımartır. Kürtağı doğru bulmadığımı biliyorsun, ama belki bu durumda-"

"Duyduklarıma inanamıyorum. Tam bir ikiyüzlüsün. Yani diğer kızları istemedikleri bebekleri doğurmaya ikna etmekten mutlu oluyorsun, ama beni

Hamileysem kliniğe gitmemi ister misin? Bu arada değilim."

"Nereden biliyorsun?" Bu kelimelerin içinde zehir olabilirdi ama yok. Sesinde umut duyuyorum, sanki onu rahatlatabilirmişim gibi ve bu beni geriyor. Neler oluyor?

Gerçek şu ki, hamile olmadığımı *bilmiyorum*. Ama bu düşünce beni korkutuyor, çünkü hamile olsaydım bunun ne anlama geleceğinden emin değilim. Cevap vermediğimde, avucunu direksiyona vuruyor ve nefesinin altında küfrediyor ama benimle bir daha konuşmaya çalışmıyor.

Telefonumu bulup Jillian'la son mesajlaşmamı getiriyorum. Neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yok ve onu bilgilendirmem gerekiyor. Beni yargılamayacak biriyle yetişkinler gibi konuşmaya ihtiyacım var.

Bir mesaj yazmaya başladığımda babam tekrar konuşuyor ama sesi tereddütlü, sanki benimle konuşmak yerine sesli düşünüyormuş gibi.

"Umarım haklısındır. Evet, haklısın. Sadece hamile olmadığını ummak zorundayız. Şansımız yaver giderse, bunların hepsi unutulacak. O adam tutuklandı, hapse girecek ve muhtemelen seninle ilgili her şeyi unutacak. Sen özel bir şey değilsin ki."

Bu son yorum, her ne kadar bana *yönelikmiş* gibi görünmese de, beni çok etkiledi. "Özel olduğumu düşünmüyor musun?"

"Oh, kastettiğim bu değildi. Sözlerimi çarpıtma Kristina."

"*Sen özel biri değilsin ki.*" Sesini taklit ediyorum. "Bunu başka türlü okumak zor baba. Aman Tanrım."

"Kristina! Bu küfür etme ve sövme alışkanlığını nereden edindin bilmiyorum ama ikiniz evlendiğinizde William'ın buna katlanacağını bir an bile düşünme."

Homurdanıyorum. "William'la evlenmeyeceğim. Ona katlanamıyorum."

"Sana söylediğimi yapacaksın. Bugün evlenme teklif edecekti. Evet, beni duydun, bu yüzden sana ulaşmak için bu kadar çaresizdim. Tek kızımın elini ona vermemi resmen isteyecekti. Bu büyük bir olay, Kristina,

ve sen neredeyse mahvediyordun. Bu fikri yeniden düşünüyor, ama sanırım onu ikna edebilirim, gemide kalmasını sağlayabilirim. Gerçekten istediği bu ve bu her şeyi yeniden yoluna koyacak."

"Onu ikna etmek mi? Beni dinlemiyor musun? Onunla evlenmeyeceğim. Hayal görüyorsun."

Konuşurken Jillian'a bir mesaj yazıyorum: *İşler tam bir karmaşa. Ne yaptığımdan emin değilim. Aşık olduğumu sanıyordum ama yangını başlattığı için tutuklandı ve şimdi de babam Papaz Creepy ile evlenmemden bahsediyor.*

"Tabii ki onunla evleneceksin Kristina. Yapılacak en doğru şey bu. Hayatında biraz sorumluluk alma zamanı geldi."

Yavaş ol. Kim tutuklandı?

Ben: Gazap. Motorcu. Seks yaptık ve şimdi her şey berbat.

"Annen onun izinden gitmeni isterdi, Kristina. Onun gibi iyi, sadık bir eş olmanı. İyi Hristiyan çocuklar yetiştir. Her neyse, anlaşma tamam, onu istediği şeyin bu olduğuna ikna edeceğim ve hepimiz mutlu olacağız."

"Etmeyeceğim! Onunla evlenmeyeceğim, baba."

"Evet öylesin Kristina. Bu konuda başka seçeneğin yok." Uzanıp kapı kilit düğmesine basıyor, sanki otoyolda arabadan atlamaya çalışacakmışım gibi.

"Ne yapıyorsun sen? Delirdin mi sen? Ben senin esirin değilim, beni zorla biriyle evlenmemi istemiyor."

"Sen benim kızımsın ve ben ne dersem onu yapacaksın. Hepsi bu kadar. Ben ve ölü annen sana ne derse onu yapacaksın."

Neredesin? Gelmemi ister misin?

Neye ihtiyacım olduğundan emin değilim. Sanırım her şeyi berbat ettim. Babam gitti.

Çılgınca. Yangın kafamı karıştırmış olmalı. Beni öldürmeye çalışan bir adamla seks yaptım, şimdi o tutuklandı ve bir şekilde annem William'la evlenmemi istiyor.

Annen... değil mi?

"Her Şey hazır Kristina ve beni hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyorum. Her Şey güzel olacak, göreceksin, senin için neyin en iyi olduğunu senden daha iyi biliyorum."

Ben ne yaptım, Jillian?

9| Gazap

"W Rath, dostum, neler oluyor? O yangını senin başlatmadığını hepimiz biliyoruz."

Başımı sallarken bir kahkaha attım. "Tabii ki ben başlatmadım. Onu tehlikeye atmak mı? Kendimi benzine bulayıp çakmakla oynamayı tercih ederim."

"Ee, ne oluyor lan?" Chain kaşlarını kaldırıyor. O ve Bulldog masada karşımda oturuyorlar ve kulüp avukatımızın yolda olduğunu söylediler.

"Bilmiyorum dostum. Polisler beni kabloları kurcalarken gören bir tanıkları olduğunu düşünüyor. Bu ve o sırada orada olmam beni içeri tıkmak için yeterli görünüyor."

"Bu saçmalık. Kimmiş bu tanık? Bu işin aslını öğreneceğiz."

Omuz silkiyorum. "Sana böyle şeyler söylemezler. Ama benim bir fikrim var. Papaz Junior."

"Papaz kim?"

"*Junior*. Bilmiyorum dostum, William bilmem ne. Kristina'nın babasıyla birlikte kilisede ve dini okulda çalışıyor."

Zincir omuz silkiyor. "Neden seninle uğraşıyor? Kiliseyi yakacak kadar mı? Adam psikopatın teki olmalı."

"Sakın ona dokunma. O benim. Ciddiyim, Chain, kimse onlara elini bile süremez. İşin o tarafıyla bağlarımızı koparmadan önce bizim için çalışan kızlardan bazı bilgiler aldım.

Ben hallederim. Şerif'e bir bok vermeyeceğim. Önce bu işi kendi yöntemlerimle halledeceğim. Sonra da avukatımız dinlen."

Chain ve Bulldog hep birlikte başlarını sallıyor ve Bulldog çenesini düzeltiyor. "Merak etme dostum, ben senin arkadayım. Kızına ya da ailesine dokunan olursa

onlara yeni bir tane."

Muhafız yanıma geldiğinde başımı sallıyorum. Burada bile, Heartlands üyelerine genellikle bir nebze saygı gösterilir ve şimdiye kadar tanıştığım muhafızlar yeterince nazikti. Ama biliyorum ki bu tam bir cezaya dönüşürse, bunun devam etmesi için pazarlığın bana düşen kısmını yerine getirmem gerekecek.

Bu düşünce beni ürpertiyor.

Cezamı çekemeyeceğimden değil. Kahretsin, ben kolay lokma değilim. Mecbur kalırsam, daha önce olduğu gibi burada da hayatta kalacağım. Ama şimdi, tehlikede olan daha fazlası var, Onun yüzünden. Kristina'yı kaybetme düşüncesi kaldırabileceğimden çok daha fazla. Eğer ona geri dönemezsem, sanırım buna bir son verebilirim.

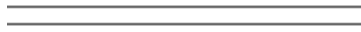
"Bay Phillips."

"Evet, ne oldu?"

"Az önce haber geldi, avukatınız geldi ve on beş dakika içinde görüntülü duruşmaya çağrılacaksınız."

"Elbette. Teşekkürler."

Chain'in gözlerine bakıyorum ve o da başını sallıyor. "Arkadayız, Wrath."

ÜÇ SAAT SONRA, hepimiz Ride or Die barındayız ve elimde bir bira var ama bir damlasına bile dokunmadım. Onun yerine pencereden dışarı bakıp evini izliyorum. Sessiz ve evde kimsenin olmadığından oldukça eminim, ama bu gözlerimi oradan ayırmayacağım anlamına gelmiyor O yokken.

Duruşma iyi geçti ve ironik bir şekilde önceki mahkumiyetlerim de yardımcı oldu. Avukatım *Gazap*'ın *umurunda* olmadığını ve kaçma riski taşımadığını kanıtlayabildi. Hayatımda hiçbir şeyden kaçmadım ve bu oldukça ikna edici bir argüman oluşturdu.

Yargıç da ikna oldu, zaten önemli olan da bu. Savcılığın şikâyetlerine rağmen kefaleti kabul etti. Chain kefaleti yatırdı, ben yürüdüm ve bisikletimi almak için evime döndük.

İşte o zaman kaybettim.

Onu en son gördüğüm yer burasıydı, çarşafımdan başka bir şeye sarınmamıştı ve artık orada olmadığını bilmek beni çok etkiledi. Kendi eşyalarımı parçalamaya başladım, mutfak masamı devirip elime geçen her şeyi fırlattım: tencereler, fincanlar, çatal bıçak takımı. Yatak odasına gittim ve kendi kıyafetlerimin yere saçıldığını ve onunkilerin olmadığını görmek beni yıktı.

Chain ve Bulldog beni tekmeleyerek ve çığlık atarak oradan çıkarmak zorunda kaldılar, sonra Bulldog Chain beni tutarken içeri geri döndü ve ne olduğunu anlamadan hepimiz tekrar yoldaydık, buraya doğru gidiyorduk. Bir çantam var.

yeleğimi ve yamalarımı aldım ve görünüşe göre önümüzdeki birkaç gün barda uyuyacağım.

Muhtemelen en iyisi bu.

Uyuduğu yere bu kadar yakın olmak ve onun yanında olmamak beni öldürüyor.

"Wrath, dostum, biranı iç. Acını dindir." Saint önümdeki masaya vuruyor.

"Güven bana dostum, böylesi daha iyi olacak."

Homurdanıyorum, sandalyemi geriye itiyorum. "İşeyeceğim."

Dönüp hepsini görmezden gelerek barın arka tarafına, tuvaletlerin bulunduğu yarı kapalı yangın çıkışına doğru ilerliyorum. İşemeye bile ihtiyacım yok, sadece herkesten uzakta kafamı boşaltmaya ihtiyacım var. Metal kapının yanına yığılmış kasalar, hiç şüphesiz kaçak mallarla dolu. ve nedense bana onu düşündürüyor. Kristina benim kaçak malım. Aramızdaki ilişki yürümemeli, buna izin verilmemeli. Ben çok kötüyüm, o ise çok iyi. Ama bir şekilde bağımlıyım ve onsuz düz ve dar yolda yürüme fikri bana uymuyor.

Omzumun üzerinden şöyle bir bakıp kimsenin bakmadığını kontrol ettikten sonra kapıya yöneliyorum. Alarmlı olması gerekiyordu ama arızalıydı ve kimsenin tamir etmeye fırsat bulamadığını biliyorum. Metal çubuğa basıyorum ve güneş ışığına çıkıyorum.

Bir şekilde, onun benim olduğunu bilmesini sağlamalıyım.

Bu kızla onu terk etmek konusunda ciddi konuşmalar yapacağım.
kilitli değil. Sanki hepsi Tanrı'nın onları koruyacağına falan inanıyor.
Kahretsin, ben inançlı biriyim, ama aynı zamanda Tanrı'nın kendilerine
yardım edenlere yardım ettiğine inanıyorum ve onlar sadece O'na uzanması
için yalvarıyorlar.
onları vurmak.

Yine de bunun uygun olduğunu kabul etmeliyim. Evlerinin içindeyim ve onun
varlığını hissettikçe daha da sakinleştiğimi hissedebiliyorum. Burada her yerde
ondan dokunuşlar var, dekorda küçük vurgular, onun bulunduğu yerde daha
yumuşak bir koku, buzdolabında dondurma ve donmuş pizza.

Ona yakın olmak beni rahatlatıyor ve kefalet koşullarımın kiliseye bu kadar
yaklaşmamı özellikle yasaklamış olması da umurumda değil.

Yine de evi keşfetmek için zaman harcamıyorum. Olmak istediğim tek bir
yer var.

Evin arka tarafına doğru ilerleyerek yatak odasını kolayca buldum ve içeri
daldım. Evin kendisi eski moda olabilir, ama belirgin bir
Bu odanın gençliği. Batman yorgan ve yastık takımını gördüğümde bile
gülümsüyorum.

Çekmeceleri karıştırırken sonunda aradığım şeyi buluyorum: bir kalem ve not
kâğıdı ve hızlı bir not yazmak için oturuyorum, ama bitirmeden önce dışarıdan
gelen bir motorun gürültüsünü duyuyorum.

Hay sikeyim. Bunlar onlar.

Arabadan önce babası, ardından da papaz junior iniyor.

"Arabadan in, Kristina." Babasının sesi kızgındı.

Bir an sonra arka kapı açılıyor ve Kristina dışarı çıkıyor. Kızımı arkada
seyahat ettirmeleri hiç hoşuma gitmiyor. Ait olduğu yerde, önde olmalıydı.

Bana doğru döndü, ben de kafam karışmış bir şekilde eğildim. Sanki
orada olduğumu biliyor gibiydi. Sanki ikimiz arasında altıncı his
bağlantısı varmış gibi.

Bir an sonra Papaz Junior'ın sesi bana doğru geliyor. "Hepimiz içeri girelim, olur mu?"

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, etrafıma bakıyorum. Eğer şimdi evden çıkmaya çalışırsam, görülmememin imkanı yok.

Notu aceleyle bitirip yatağın yanına, bulacağını düşündüğüm yere koyuyorum, sonra yamalı yeleğimi çıkarıp üstüne katlıyorum. Sonra pencerenin kilidini açıyorum, Kimsenin bakmadığından emin olmak için etrafıma bakıyorum ve arkamdan aşağı çekerek dışarı kayıyorum.

Şansım yaver giderse Kristina'dan başka kimse burada olduğumu bilmeyecek.

"WRATH, gece için eve gidiyorum. Kapıyı arkamdan kilitleyebilir misin?"

Saint bütün öğleden sonra ve akşam burada benimle kaldı ve biliyorum ki benim zavallı kızımdan bıktı. Pek arkadaşlık ettiğim söylenemez. Su dışında içki bile içmedim ve gözlerimi yolun karşısındaki papazın evinden uzaklaştırmak için sohbet başlatma girişimlerine rağmen hiçbir şey işe yaramadı. Küçük papazın bir saat kadar önce gittiğini gördüm, yani artık uzun sürmez...

"Tabii, her neyse."

"Tamam. Peki. Yarın görüşürüz. Yarın

görüşürüz, sanırım." "Evet."

Bir an sessizlik oluyor, sonra dönüp gidiyor ve birkaç saniye sonra otoparktan çıkarken bisikletinin gürültüsünü duyuyorum.

Ama ben hiçbir şey yapmıyorum. Sadece izlemeye devam ettim. Ve o gittikten kısa bir süre sonra evinin ışıklarının söndüğünü görüyorum. Önce ön oda. Sonra mutfak. Sonra yatak odalarından biri. Ve en sonunda, onun yatak odası.

İşte o zaman harekete geçtim.

Barı gözetimsiz bırakarak yola çıktım ve yatak odasının penceresine yöneldim. Kilitli bıraktığımı biliyorum ve şansım varsa Kristina

fark ettim. Deniyorum, kolayca kayıyor ve bir an sonra içerideyim.

Yatak odası karanlık, ama ay ışığı güzel yüzünde parlıyor ve bir an için burada kalıp kalamayacağımı bilmiyorum. O çok fazla. Bu tatlı kız için yeterince iyi değilim.

Ama mantık ve akıl şu anda kontrolümde değil. Ona ihtiyacım var. Onu istiyorum. Ve aramıza hiçbir şey giremeyecek.

Odanın karşısına geçip yüzünün yanına eğildim ve sadece nefes alışını izledim. Sonra dikkatlice ama hızlıca elimi ağzının üzerine kapattım.

Gözleri irileşirken bir çığlık mırıldanıyor ama ben susturucu bir ses çıkarıp başımı sallıyorum.

"Benim. Gazap. Yaptığımı söyledikleri şeyi ben yapmadım. Bana inanmalısın Kristina. Kimin yaptığını bulacağım ve bunu onlara ödeteceğim. İnan bana, seni bu şekilde tehlikeye atan herkes lakabımın anlamını öğrenecek."

Ağzını bırakıyorum ve o da sesini yükseltiyor. "Bu da ne-"

Onu susturmak için elimi tekrar ağzının üzerine kapattığımda, bana karşı biraz mücadele ederken kendi yüzüme yayılan sırtışa engel olamıyorum. Bu çok tatlı ve onu daha çok istememe neden oluyor. "Sessiz ol küçük kız, bütün ev halkını uyandırmak mı istiyorsun?"

Gözlerindeki teslimiyeti görüyorum ve başıyla onaylıyor, ben de bırakıyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Fısıldıyor. "Hemen gitmen gerek yoksa polis çağıracağım. Burada olamayacağını biliyorsun."

"Ben buraya aitim." Onu çırılçıplak soymadan, ağzımı bacaklarının arasına sokmadan ve uyanmamak için kendi ağzını kapatmadan önce yapabildiğim tek şey bu.

Ölüleri.

Nefes nefese kaldığında ve neredeyse kıyafetlerimi pençeleyerek çıkardığında, onu ters çevirip yere yatırıyorum, böylece kötü yatak duvarda bir çentik açmıyor ve

Onun içine giriyorum, ona öfkemi ve sevgimi muhtaç, saplantılı aletim şeklinde veriyorum, ta ki biz yere yığılana kadar.

Birkaç dakika sonra onu yatağa yatırıyorum, az ve düzgün nefes alana kadar yanına sokuluyorum. Halletmem gereken işler vardı, ben de ona bir not bıraktım, acil bir durum olduğunu ama onun için geri geleceğimi söyledim. Geri döneceğim.

Her zaman onun için geri dönüyorum, sonra da telefonumu çıkarıp birkaç arama yapmak ve geleceğini bildiğim şey için bir şeyler ayarlamak için pencereden sıvışıyorum.

10| Kristina

M Sekiz plastik torbayı eve taşıırken başım yine ağrıyor, annemin beni azarlayan sesini kafamın içinde duyuyorum giderken yanımda yeniden kullanılabilir çantaları getirmeyi unuttuğum için.

Düşünemiyorum. Dün gece Wrath'ın bana verdiği lanetin acısını hâlâ hissedebiliyorum. Kısmen zevkti ama daha fazlasıydı.

Karanlıktan ve onun gücünden hayal edebileceğimden daha fazla zevk aldığım için utaniyorum. Ne de olsa ben zeki ve bağımsız bir kadıyım. Ağzımı kapatan, bana ne olacağını söyleyen ve sonunda buna izin veren bir adamdan nasıl zevk alabilirdim?

Onunla dövüşürken bile bunun bir oyun olduğunu biliyordum. Dövüşü seviyordum. Bunun için kendimden nefret ediyorum ama bu doğru. Beni sıkıştırmasını, bacaklarımın arasını itmesini ve daha ne olduğunu anlamadan içime girmesini seviyordum.

Evindeki ilk seferimizdeki kibarlık gitmişti. Beni beceriyordu. Saf ve basit. Beni kendi zevki için ve bir şeyi kanıtlamak için kullanıyordu.

Ben ona aittim. Bana söylemesine bile gerek yoktu, beni ilk öptüğünde anlamıştım.

Süt ve yumurtaları buzdolabına koyarken derin bir nefes alıyorum, sonra tezgahın üzerindeki diğer poşetleri açıyorum ve hareket ettikçe ısıtıyorum, her adım bana Wrath'ın nasıl kullanacağını çok iyi bildiği canavar büyüklüğündeki sikini hatırlatıyor.

Yaban mersinli donmuş waffle'larımı dondurucuya koyuyorum ve dün geceyi zihnimde tekrar canlandırırken külotumun ıslandığını hissediyorum, o sırada yüksek bir ses kapıyı çarparak kapatmama ve neredeyse sandaletlerimden fırlamama neden oluyor.

"Bu da ne böyle?" Elinde tuttuğu siyah deri yeleğe bakarken babamın yüzünü bir kez daha öfke kaplıyor.

Yatak odamdaki masanın üzerinde duran açık yeşil ve pembe astarlı kâğıttan tanıdım.

"I-" Önce yeleğe, sonra babama bakmaya başladım. "Bilmiyorum."

"Bilmiyor musunuz? İkimiz de ne olduğunu biliyoruz. Aptal numarası yapma Kristina, ikimiz de senin aptal olmadığını biliyoruz."

"Yani, ne olduğunu biliyorum, ama neden sende olduğunu

bilmiyorum..." "Yatağının altındaydı."

"Yatağımın altında ne yapıyordun?"

"Kendin gibi davranmıyordun. İpucu arıyordum. Belki de Uyuşturucu kullanıyorsun. Bilmiyorum. Peki ya bu?" Elindeki kâğıt parçasını bana doğru çeviriyor ve siyah kalemle yazılmış kalın harfleri görüyorum. Babamın eli çok şiddetli titrediği için kelimeleri seçemiyorum ama imzayı görebiliyorum.

Sevgiler, Gazap

"Ne yazdığını bilmiyorum." Ben de karşılık verdim. "Okumuş gibisin, neden bana söylemiyorsun?"

Yeleği mutfak masasının üzerine fırlatıp kâğıt parçasını bana doğru iterken gözleri kısılıyor. Kâğıdı ondan alıyorum, gözlerim kelimelere takılıyor, içim ürperiyor ama kalbim göğsüme çarpmak üzere.

Anlamayabilirsin ama sana yamalı yeleğimi bırakıyorum. Benim dünyamda bu şaka değil. Senin için geri döneceğim anlamına geliyor Kristina. Her şeyi yoluna koyacağım. Ve yaptığım zaman? Kendi yeleğini alacaksın ve benimkini geri vermeyi seçeceksin.

İlgilenilmesi gereken şeylerle ilgileniyorum. O zaman geri geleceğim.

Sevgiler,

Gazap.

Nota bakarken kulaklarım çınlıyor. İçimde bir düğüm sıkılaşıyor ve herhangi bir şeye odaklanmamı zorlaştırıyor ama babam hâlâ konuşuyor ve gözlerimi ona dikmeye zorluyorum.

"Görmen gereken başka bir şey daha var." Takım elbise ceketinin içine uzanıyor ve katlanmış birkaç sayfa beyaz kâğıt çıkarıp bana uzatıyor.
"Şimdi bunu oku."

Desteyi açıyorum ve içimdeki düğüm acı verici bir hal alıyor.

Bu bir bilgisayar çıktısı. Wrath'ın yasal adı, tarihler ve tutuklamalar var. Ve mahkumiyetleri.

"O bir katil, Kristina. Ve daha fazlası. Hırsızlık, saldırı ve..." Kâğıtları elimden aldı, karıştırdı, sonra tekrar önüme itti ve sayfanın ortasını işaret etti.
"*Kundakçılık*."

"Ama..." Başlıyorum ama sesi gürlüyor.

"Dur!" Masaya bir yumruk indiriyor ve siyah deri yelek yere düşüyor. "Artık kim olduğumu bilmiyorum Kristina. O kötü bir insan. Tehlikeli biri."

"Bunların hepsi mahkûmiyet değil." Kâğıtları masanın üzerine fırlatıyorum, eğilip yeleği alıyorum ve bu kez tutuyorum. "O kötü bir insan değil. Bizimkinden farklı bir hayat yaşamış olabilir ama bu onu kötü yapmaz."

"Yangını bize zarar vermek için çıkardı. Size ulaşmak için. O kötü bir adam, bu onun için sadece bir oyun, anlamıyor musun?"

Başımı sallıyorum, artık hiçbir söz işe yaramayacak ve içimde artık kim olduğumu bildiğimden bile emin değilim.

"Dinle." Tavrında ani bir değişiklik oldu. Yumuşuyor, sanki kötü polis olduktan sonra şimdi iyi polisi oynamaya çalışıyor. "Her şey yoluna girecek. Burada anlamadığın şeyler var. Kiliseyle, Ulusal Kongre'deki pozisyonumla, üniversitedeki işimle, evimizle ilgili önemli şeyler." Bir elini tavana doğru sallıyor, sonra kollarımın üst kısmını kavırıyor. "Bazen güvenmen gerekir. Ve şu anda en iyisini benim bildiğime güvenmelisin. Gitmemiz gereken bir yemek var. Sana ihtiyacım var."

Soru sor. Git giyin. Güzel bir Şeyler. Saçını yap. Sana ihtiyaçım var Kristina."

Bir soru sormak için ağızımı açıyorum ve o yine sertleşiyor.

"Seni ailene saygı duyman için yetiştirdim. şu anda senden istediğim de bu. Her şeyi daha sonra anlayacaksın. şimdi git giyin. Yarım saat içinde ayrılacağız."

Wrath'ın yeleğini, bu sabah bana bıraktığı notu ve sabıka kaydının sayfalarını tutarak mutfakta dururken gözlerim yanıyor ve mutfak masasının üzerine eğiliyorum. Onları bir demet haline getirip başımı üzerlerine koyuyorum, deri, benzin ve Wrath'ın erkeksi kokusunu içime çekiyorum ve hıkırıklarımı bastırıyorum.

11| Kristina

B Sly Fox restoranına yanaştığımızda ellerim titriyordu ve hayatımda ilk kez yumruk atmayı düşündüm. sert bir şey. Aklıma ön cam geliyor ama onun yerine Buick'imizi park edip kontağı kapatırken babama dönüyorum ve dosdoğru önüme bakıyorum.

Restorana giderken babam sonunda bana William'ın burada olacağını söyledi. Bana bir şeyler ayarladıklarını söyledi. Evlenme teklif etmek istiyor ve babam da onay verdi.

Her şey tamam, ayarlandı ve ben olmadan mühürlendi.

"Artık kim olduğunu bile bilmiyorum." Kendimi korumak için elimden geleni yapıyorum.

Hatta sesini bile. Ona saygı duyuyorum ama kendi aklım var ve o bununla gurur duyardı. "Sen ve annem, Tanrı'nın bana verdiklerini kullanmam için beni hep cesaretlendirdiniz. Aklım da bunlardan biriydi. Bana hayallerimin peşinden gitmemi söylediniz. Bana bir hediye verildiğini ve bunu boşa harcamanın günah olacağını söylerdiniz."

"İşler değişir. Gerçek hayat her zaman istediğimizi sandığımız şey değildir. Annem ve ben düğünümüzden bir hafta önce tanıştık. Ailelerimiz her şeyi ayarladı. Mutluyduk." Sesi son kelimelerde inceliyor ve bazen 'mutlu'nun onun için ne anlama geldiğini merak ediyorum.

Elleri direksiyonda, parmak eklemleri beyazın başka bir tonuna dönüşüyor ve bana bakmıyor, ama söyleyecek daha çok şeyim var. "Gidip diplomamı aldım ve sen bana her zaman ne kadar gurur duyduğunu söyledin. Şimdi her şeyden vazgeçmemi ve bir papazın karısı olmak için her şeyi takas etmemi mi istiyorsun?"

Bunu söylerken bile Wrath'ın dölünün içimde nasıl hissettirdiğini hatırlıyorum, pervasızlığımın şu anda içimde büyüyen başka bir hayata sahip olabileceğini biliyordum.

"İçeri girmemiz gerek. Sadece sana söyleneni yap, Kristina. Sana söyleneni yapmanı istiyorum." Bunu söyleme şekli uğursuz hissettiriyor, sanki bir ayakkabı varmış gibi.

talimatlarına uymazsam başımıza düşecek.

Oflayıp pufluyorum ama kapıyı açıp onu içeri kadar takip ediyorum. Dekor klasik, 1970'lerin eski biftek evi ve Jimmy Hoffa'yı bir kabinde puro içerken göreceğimi hayal ediyorum.

Şef garson babamın adını söylüyor ve yemek salonuna doğru onu takip etmemizi istiyor. Duvarlar kırmızı ve altın rengi kadife duvar kâğıtlarıyla kaplı, gazete makaleleri ve geçmiş yıllardan ünlülerin ve politikacıların imzalı resimleri duvarlarda eski birer kupa gibi asılı.

Masa görüldüğünde o yumruk atma hissi geri geliyor, ama bu sefer hedefim belli.

William, masanın ortasında iğrenç büyüklükte bir kırmızı gül buketi ile sanki sarayda oturuyor. Oturduğumuzda ve William ile babam ben orada yokmuşum gibi el sıkışırken başım dönüyor.

Yemek boyunca babamın ne kadar gergin olduğunu gördüm. Onu daha önce hiç görmemiştim.

Sanki William kıdemli papaz ve o da onun gözüne girmeye çalışan yalvaran bir öğrenciymiş gibi.

William benim için sipariş veriyor ve ben itiraz etmek için ağzımı açtığımda, babamın ayağı masanın altında benimkinin üstüne basıyor ve gözleri bana yalvarıyor, bu yüzden dudağımı ısıırıyorum ve sessiz kalıyorum.

Onlar biftek, fırında patates, hollandaise'li kuşkonmaz yerken, ben marulumu ve William'ın kızarmış olarak sipariş ettiği kuru somon parçasını çiğniyorum, salatamın üzerinde tereyağı yok ve sadece balzamik sirke var. Peynir yok. Kruton yok. Salatalık ve domates kabul edilebilir.

Siparişini dinlerken neredeyse dilimi ısıracaktım ve bir ısırık alıp ısırdığım yerden akan kanın ağzımın kenarından aptal marulun üzerine damladığını hayal ettim.

"Şey." William tabaklar toplandıktan ve babamla birlikte konyaklarını yudumlamaya başladıktan sonra söze giriyor. "Şimdiye kadar baban sana neler olup bittiğini anlatmıştır umarım."

"Evet." Ona değil, kapı aralığına bakarak cevap veriyorum, ama babam boğazını temizledi ve bana baktı. "Evet." Cevap veriyorum, sonra William'a Prozac kullanan en iyi papaz karısı gülümsememi veriyorum.

"Güzel." Uzanıp nemli elini benimkinin üzerine koyuyor. "Çok fazla şatafata ve gösterişe ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum. Ama bir düğün planlayacağız."

"Yapacak mıyız?" Karşı çıkıyorum ve William parmaklarımı sıkıyor. "Yaptığın şey için seni affedeceğim."

"Ben ne yaptım? Şimdi de affetme işine mi girdin?"

"Kristina." Babam tersliyor ama William sanki Papa birini affediyormuş gibi elini kaldırıyor.

"Sorun yok. Bu anı oldu, biliyorum ama bir süredir üzerinde çalışıyorduk. Ailen için en iyisi bu. Benim ailem için de öyle. Baban için en iyisi bu ve zamanla senin için de en iyisinin bu olduğunu göreceksin."

Bu sersemle evlenmemin imkânı yok ama gerçekte neler olup bittiğini anlayana kadar şimdilik kabul ediyorum. Bir şeyler bok gibi kokuyor ve benim tecrübelerime göre bu yakınlarda bir yığın olduğu anlamına geliyor.

William ve babam konuşurken ben orada oturmuş ne tür bir Bu her neyse onunla başa çıkmam gerekebilir ve çok geçmeden bu Alacakaranlık Kuşağı anı sona erer. William bana bir öpücük vermek için elinden geleni yapıyor ama ben arabaya doğru tepinip başımı boynumdan çıkarmaya hazırlanırken tüm yanağını alıyor. Babam bizi eve bırakırken sessiz kalıyorum, o ve William beni eve bıraktıktan sonra bazı işleri halletmek için kilise ofisinde buluşmayı planlıyorlar.

Her şeyin senin için planlanmış olması çok güzel.

Babama birkaç kelime söyledikten sonra yatak odama giriyorum ve yatağıma düşmeden önce kapıyı çarpıyorum. Sonra dizüstü bilgisayarına gidip e-postalarımı kontrol ediyorum. Sonra adımlarımı hızlandırdım.

Jillian'a mesaj atmayı düşünüyorum ama bu ne işe yarayacak ki?

Siktir et. Bu saçmalık. Bu ikisi benim ne tür bir uyuşturucu kullandığımı düşünüyor bilmiyorum ama artık onlara haber vermenin zamanı geldi, ben temizlendim ve bu yolculuğa onlarla birlikte çıkmamın hiçbir yolu yok.

Odamın kapısını açmak için döndüğümde Wrath'ın yeleşini, notu ve sabıka kayıtlarının olduğu sayfaları şifonyerimin üzerinde bir yığın halinde görüyorum.

Milyonlarca kez William'la evlenmek istemediğimi söyledim. Ama Wrath gibi biriyle nasıl birlikte olabileceğimi de anlamıyorum. Gerçekten ne tür bir hayat yaşıyor?

Yapay zeka ve biyo-mühendislik alanında yüksek lisans yapmak istiyorum. Wrath gibi biri bunu sorun eder mi? Üniversitem hakkında konuştuğumuzda zekama hayran olduğunu ve bir sonraki adıma karar verene kadar babama yardım etmek için geri döndüğümü söyledi, ama bu sadece onunla yatmamı sağlamak için bir evet oyununun parçası mıydı?

Çatışma içimi kemirirken, başka bir şey daha var.

Daha önce hiç hissetmediğim bir şey ve sanırım o ana kadar bunu söylemekten ya da yüksek sesle düşünmekten korkuyordum.

"Ona aşığım." Beynim bana bunun doğru olmadığına dair tüm sebepleri sunarken bile kelimeler küçük yatak odamda yankılanıyor. Asla doğru olamaz. Sonraki kelimeler daha kolay geliyor, ama kalbimin göğsümde sıkışmasına neden oluyorlar. "Ve sanırım o beni seviyor."

Annemin sözleri aklıma geliyor. Ne zaman hayal kırıklığına uğrasam, emin olamasam... her zaman bir kriz yaşadığımızda, ister inanç ister başka bir şey olsun, bunun bir nedeni olduğunu söylerdi. Bizi yeni ve harika bir şeye doğru iter ya da bildiğimiz şeye geri döndürür. Rahat, ama büyümeden.

Koridordan geçip ön kapıdan kiliseye doğru yürürken rahat olmak istemediğimi biliyorum. Sanırım şu anda bu kriz ne olursa olsun, ileriye doğru itileceğim. Doğruca yukarı ve William'ın üzerine, ama diğer tarafta ne var, hala emin değilim.

Birkaç dakika sonra karanlık otoparka doğru ilerliyorum. Yangının başladığı kilisenin arka tarafı hâlâ brandalarla kaplı ve içim daralıyor.

Wrath'ın yangını babamdan intikam almak ya da bana ulaşmak için çıkardığının doğru olup olmadığını merak ediyordum.

Koridorun sonundayım ve babamın ofis kapısından birkaç metre uzaktayım. Kapı kapalı ama William'ın yükselen sesini duyabiliyorum. Ne dediğini anlayamıyorum ama sıradaki ses babamın sesi ve dinlemek için duvara yaslanıyorum.

"Yaptığımız anlaşma bu değildi." Sesi aynı anda hem kızgın hem de korkmuş, ondan daha önce hiç duymadığım bir şey ve kalbim kırılıyor. Her ne olursa olsun, o hâlâ benim babam ve yakın zamana kadar bana hep iyi davrandı. "Anlaşma Kristina'nın seninle evlenmesiydi. İstedğin buydu ve ben de bunu ayarlıyorum. Başka bir konuda anlaşamadık."

"İşler değişir. Zamanı geldi Leonard. Yangın bir işaretti. İşler değişiyor. Eğer istifa edersen, emekli maaşını ve ziyaretçi papaz ayrıcalıklarını koruyabilirsin ama halefin olarak beni göstereceksin."

"Hayır." Sıkıntısını duyabiliyorum. "Burası benim cemaatim. Bu kiliseyi önemsiyorum, onları önemsiyorum. Zamanla kendi kilisene sahip olacaksın, ama hepimiz bunu hak etmelisin. Hazır değilsin."

Baptist bir Pastörün kızı olarak büyüdüğüm için bizimki gibi büyük bir kilisenin avantajları yok değil. Arabamız kiliseye ait; bunca yıldan sonra babamın maaşı, ikramiyeleri ve sosyal yardımları önemli; evimizin parası ödeniyor ve sağlanıyor. Büyük bir kilise imrenilen bir pozisyon ama babam haklı, hak etmek gerekiyor.

Cevap verirken William'ın sesi sertti. "Görünüşe göre güçlü bir pazarlık pozisyonunda değilsin Leonard. Tek yapmam gereken Kongre'ye gidip onlara resimleri göstermek. Matthew'la aranızda neler olduğunu anlatmak. Öğretmenlik işini de kaybedeceksin. Hayır. kilisenin ya da dekanın bir öğrenciyle homoseksüel bir ilişki yaşamamanızı hoş karşılayacağına inanmıyorum."

"O bir çocuk değil. Matthew kırk dört yaşında. Okula yeni bir şeye başlamak için geldi. Çok yasadışı bir şeymiş gibi konuşuyorsun."

"Yasadışı! İncil senin iğrenç olduğunu söylüyor, Leonard. Yaşın önemli değil, dışlanacaksın. Peki Kristina ne düşünecek?"

Kapının tokmağına uzanırken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor.
Babamın kimi sevdiği umurumda değil ama William'ın ona şantaj yapmasına
izin vereceksem ne olayım.

Parmaklarım soğuk metalin üzerinde kıvrılırken arkamdan bir ses geliyor.

Nefes nefese dönüyorum ama Wrath'ın eli hemen ağzımın üzerinde, parmağı
dudaklarında, onu takip etmem için başını koridora doğru eğiyor.

Elini benimkine doluyor ve kulağıma fısıldamak için eğildiğinde ben de onun
arkasına düşüyorum.

"Her şeyi duydum. Sadece benimle gel. Sana göz kulak olacağımı söyledim,
buna baban da dâhil. Bana güvenmek zorundasın."

Sertçe yutkunup başımı sallıyorum, başka ne yapacağımdan ya da kime
başvuracağımdan emin değilim. İçimden bir ses Wrath'ın benimle
ilgileneceğini söylüyor. Bununla ilgilenecek.

Ama önce cevaplara ihtiyacım var ve o da bunları bana vermeye hazır olsa iyi
olur.

12| Gazap

W Barın arka odalarından birinde bir masada oturuyorduk ve Kristina yarım saattir beni kalın bir t-bone biftek gibi ızgara yapıyordu O geceyle ilgili tüm sorularını ve ayrıntılı olarak ezberlemiş gibi görüldüğü sicilimdeki her şeyi yanıtlıyorum.

Stella ve Peaches içeri girdiğimde gözlerini bana diktiler ama umurumda değil. İçeri girip ne içmek istediğimizi gördüklerinde sırtıyorlar ama bana bir bira, Kristina'ya da Kessler's'ten bir shot getirdiklerinde kapıyı kapatıp bizi yalnız bırakmalarını söylüyorum.

İçeri girdiğimizde Gage, Jaxon ve Chain buradaydı ve birkaç kişi daha vardı. Kardeşlerim de var ve işler düşündüğüm gibi giderse çok yakında onlara ihtiyacım olacak.

"Yani, iki cinayet suçlaması..." En

iyisini sona bıraktı.

"Kasıtsız adam öldürme." Düzeltiyorum ama bana 'her neyse' der gibi

bakıyor. "Ne oldu? Bunun için hapis yattın."

"Yaptım. Bu adamı barın arka odasında bir kızı boynundan tutarken buldum. Kız 'hayır' kartını oynamıyordu. Neredeyse on altı yaşındaydı ve benden daha büyüktü. Bilmiyorum, kötü bir gündü, kendimi kaybettim. Onu kanlı bir şekilde dövdüm ama öldürdüğümü düşünmedim... Meğer yanılmışım. Ama yapılacak doğru şey buydu."

"Tanrı'nın işini yapıyormuşsun gibi görünüyor o zaman?"

Omuz silkiyorum, beni bilgi arayan bir mafya infazcısı gibi sorgularken bile onun yanında nefes almak zor. O kadar tatlı kokuyor ki, amının tadını hatırladıkça ağzım sulanıyor.

Oturduğumuzdan beri sikim sertleşti. Sert olmasına bayılıyorum, onu domaltıp sertliğini sikmek istiyorum.

"Tanrı gizemli yollarla çalışır." Eğilip çenesini baş ve işaret parmaklarımın arasına alıyorum. "Buna inanmalısın. Sen ve ben. Bu bir gizem."

"Sanırım öyle." Sesi hafifçe titriyor ve onu etkilediğimi bildiğimde bu beni daha da sertleştiriyor.

"Bütün sorularını cevapladım. Şimdi sen de benimkilerden birine cevap vereceksin."

"Öyle mi?" Kaşlarını kaldırıyor ama yüzünü kısıran parmaklarımdan çekmiyor.

Burnumu çekiyorum, dudağımı biraz kıvrıyorum ve sonra benim için önemli olan tek soruyu soruyorum. "Sen kime aitsin?"

Duraksıyor, yüzündeki çatışmayı görebiliyorum ama cevabı gözlerinde görüyorum.

"Hiç düşünme, sadece cevap ver. İçinden geldiği gibi. Şu anda *kime aitsin*?" Sesim daha sert, daha yüksek, ama ihtiyacım olanı yapıyor.

"Sen." Küçük bir kelime ama bilmem gereken her şey bu.

"Aferin kızıma. Şimdi memelerini çıkar. Oradan başlayacağım, sonra seni dizlerinin üzerine çöktüreceğim ve o amının bir süre sikime tapmasına izin vereceğim." Çenesini bıraktığımda duraksadı. "Şimdi." Emrediyorum ve elleri gömleğinin düğmelerine giderken dudakları yukarı doğru kıvrılıyor.

Sikişmemiz bittiğinde arka odadan çıktım ve Chain'in annesi Roxanne ve Tammy barda Stella ve Peaches'e katılmışlardı.

Herkesi tanıştırdım, Kristina'nın artık benim kadının olduğunu söyledim ve işler yolunda giderse, bu bir kez kurulduktan sonra, o da grubun bir parçası ve tüm bayanlar

Bana biraz bok attı ama Kristina'yı kanatlarının altına aldı ve beni uzaklaştırdı, ki tam da ihtiyacım olan şey buydu.

"N'aber, Papaz?" Chain kolasından başını kaldırdı ve Jaxon, Gage ve Ranger cevabımı bekledi.

"Bu gece size arkamda ihtiyacım var. Caddenin karşısında bir işim var."

Jaxon kulübümüzün infazcısıdır ve her zaman yanımızdadır, ama akıllıdır ve her zaman elde edebileceği her türlü arka planı ister çünkü herhangi bir çatışmada yardımcı olur. "Kilise mi? Kilisede ne bok yiyeceğiz?"

"Sizin rakip vaazlarınız mı var?" Gage araya giriyor.

"Sadece bazı şeyleri düzeltmem gerekiyor. Herhangi bir geri itme olmamalı. Sadece dalga geçmediğimi ve her şeyin olduğu gibi kalacağını açıkça belirtmek istiyorum. Pazarlık yok."

"Ben varım." Chain kolasını bitirir. "Bacaklarımı esnetmeye ve hareket etmeye ihtiyacım var. Meadow beni o kadar çok besliyor ki, dikkatli olmazsam gastrik bypass'a ihtiyacım olacak."

Hepsi ayağa kalkmış, beni takip ederek kapıdan çıkıyor ve doğruca kilisenin çift kapısına gidiyorlar.

Koridorda yürüyoruz ve neredeyse duvarların çığlıklarını duyabiliyorum, bizim gibi bir grubun böyle kutsal bir yerde ne işi olduğunu merak ediyorlar.

Kristina'ya söylemediğim şey, Junior'a karşı elimde bir koz olduğu. Ortaya çıktığında pisliğinin kokusunu aldım ve birkaç adamla birlikte bazı soruşturmalar yapmamız ve tanrısal faaliyetlerden daha azını ortaya çıkarana kadar kışını takip etmemiz uzun sürmedi.

Oyuna elinizde bir kozla girmek her zaman iyidir.

Ofise doğru köşeyi döndüğümüzde Junior ve Kristina'nın babasıyla karşılaştık.

"Burada ne işiniz var? Buraya giremezsiniz!" Babası kaşlarını çatıyor ve ben ellerimi kaldırıyorum.

"Sadece sohbet etmek için buradayım."

"Şerifi ara." Junior Leonard'a bağılıyor ve Leonard ceketine uzanmaya başlıyor ama Jaxon öne çıkıp ellerini Leonard'ın omuzlarından aşağı indiriyor ve başını sallıyor.

"Yapmayalım." Sesi ciddi ve derindir ve babasının birkaç santim önünde durarak ona hiç alan bırakmaz.

Chain ve Gage etrafımda dolanıp her biri bir omuzda olmak üzere junior'ın karşısında duruyorlar ve ben de bu boktan gösteriyi başlatmaya hazır bir şekilde boğazımı temizliyorum.

"Bir bakalım. Belki de polisleri aramalıyız." Elimi yüzümde gezdirip çenemi kavıyorum ve gözlerimi Junior'a dikiyorum. "Sanırım onları ilgilendirecek bazı bilgilere sahip olabiliriz."

"Bunun neyle ilgili olduğunu bilmiyorum ama özel mülktesiniz." Junior taşaklarını tutmaya çalışıyor ama ben onları kör ve paslı bir bıçakla koparmak üzereyim.

"Bak." Burnumu kaşıyorum, sabrım tükeniyor. "Ben konuşacağım. Sen de dinleyeceksin. Vivienne ve Mona adında iki bayan tanıyor musun?"

Gözleri kayıyor ve genişliyor.

"Evet, biliyorsunuz. Bak, biz de onları tanıyoruz. Sadece onlar bizi seviyor. Seni pek sevmiyorlar."

"Neden bahsediyorlar? Vivienne ve Mona kim?" Kristina'nın babası başını önce Jaxon'a, sonra Junior'a, sonra bana ve en sonunda tekrar Jaxon'a çevirerek soruyor.

Elimi Junior'ın kravatında gezdirip ucunu birkaç kez aşağı yukarı çevirdikten sonra boşlukları dolduruyorum. "Onlar... hizmet veren bayanlar. Maalesef eyalet yasalarına göre yasal olmayan hizmetler. Şimdi anlamalısınız, benim için umurumda değil. Ama onlar aynı zamanda bizim dostlarımız. Yangın günü siz oradayken telefonunuzun alarmı çaldı. Görünüşe göre zamanın nasıl geçtiğini anlamamışsınız, onları küçük kızlar gibi giydiren çok eğleniyordunuz. Şöyle diyelim, eğer fanteziniz gerçek olsaydı, zor zamanlar geçiriyor olurdunuz. Mona o gece bara geldi. Yangını gördüm. Seni gördü.

binaya giriyor. Zamanlamanın ilginç olduğunu düşündük ve hepimiz kafa kafaya verdik ve tahmin edin ne bulduk?"

Dilsiz duruyor, ne kadar aptal olsa da bu akıllıca bir hareket.

"Evet. Peki, diğer şey? Mona ve Vivienne? Bak, onlar akıllı kızlar. Bana bunu gönderdiler..." Telefonumu çıkardım, ekrana birkaç kez dokundum ve bir video oynamaya başladı.

Videoda Junior, Mona'yla sübyancılık oynuyor. Onu biraz tokatlıyor ve bunun için para ödüyor, ama daha derine iniyor. Fantezilere, yetişkinlerin kendi rızalarıyla yaptıkları şeylere varım ama o işi biraz ileri götürüyor.

"Hmmm? Ne düşünüyorsun?" Ekranı Kristina'nın babasına doğru çeviriyorum, o da bir an bakıyor, sonra gözlerini kaçırıyor. "Evet. Baptist merkezindeki kodamanların senin papazlık yapabileceğini düşüneceklerini sanmıyorum. O yüzden şöyle yapacağız. Sen," diye babasını işaret ediyorum, "Kristina'nın bu pislikle evlenmesi hakkında konuşmayı keseceksin. İkincisi, sen-" Parmağım Junior'ın göğsüne girdi. "İstifa edeceksin ve kendine yaşayacak yeni bir eyalet bulacaksın. *Yarın* gibi."

"Bu saçmalık. Hepinizi tutuklatacağım. Şerif bekliyor. O yangını siz başlattınız..."

"Uh, geri çekil." Bu kez söze Jaxon giriyor. "Bak, sokağın karşısındaki küçük yerimiz, senin için küçük bir motorcu batakhane gibi görünebilir, biliyorum.

Sen. Ama biz insanların böyle düşünmesini seviyoruz. Evimizin her yerinde kameralar var. Ve iki tanesi..." Gülümseyerek duraklıyor. "Tam buraya, güzel beyaz kilisenize doğrultulmuş durumda. Ve yangın akşamı ne kaydettiğimizi biliyor musunuz?"

Jaxon önce herkese, sonra Leonard'a bakıyor ve Junior'a doğru eğilip fısıldıyor. "Evet, sen. Cadılar Bayramı ninjası gibi giyinip ön kapıdan girip arka kapıdan çıktın. Sonra ne oldu biliyor musun?"

Jaxon bana başıyla onay veriyor ve ben de telefonuma tekrar dokunarak bir sonraki videoyu açıp yüzüne tutuyorum.

"Vivienne ve Mona yaklaşık yarım saat sonra seni gördüler. Tamamen siyah giyinmiştin. Gördünüz mü? Videoda bile var, zaman damgalı

Onların yerine siz geldiniz. Sonra alarının çalıyor ve günü 'kurtarmaya' hazır bir şekilde kiliseye dalmadan yaklaşık yarım saat önce ayrılmak zorunda kalıyorsun. Ama ben seni orada yendim, neden biliyor musun?"

"Hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Güzel, çünkü lanet sesin çok rahatsız edici. Ama ben seni d vdim. Çünkü onu çok seviyorum. Onun için oradaydım. Ona göz kulak oluyorum. Sırf kendime hizmet etmek için onu tehlikeye atmam. Bana tuzak kurmaya çalıştın.

Çünkü doğru zamanda burada oldum, ama asıl planın bu değildi, değil mi ufaklık?" Başımlı salladım. "Hayır, buranın yanacağını umarak alarmı devre dışı bıraktın. Yepyeni bir kiliseye sahip olacaktın, babam dışarıda olacaktı ve sen içeri girip günü kurtaracaktın. Tam bir kahraman."

"şimdi ne olacak patron?" Gage endişelenmeye başladı ve bu partiyi ilerletmemiz gerekiyor.

"Eşyalarını topla ve şehri terk et. Anladın mı?"

Junior etrafına bakınıyor ama gözlerini devirip

başını sallıyor.

"Güzel. Neden ona dışarı kadar eşlik etmiyorsunuz? Eve gidip eşyalarını topladığından emin olun. Bazı düzenlemeler yapın. Gerekirse onu cesaretlendirin."

"Anlaşıldı." Gage başını sallıyor ve Junior'a koridorun aşağısını gösteriyorlar, onu  n kapıdan çıkarken takip ediyorlar ve ben Kristina'nın babasıyla kalıyorum.

"Bu çok basit olacak." Ona biraz saygı göstererek geri çekildim. "Kızınızı seviyorum. Beyaz yakalı bir tip olmayabilirim ama onu mutlu edeceğim ya da bunu denerken  leceğim. Bu yüzden benimle gelmeni istiyorum. Sokağın karşısına. Ondan  z r dileyeceksin, sonra da bizi onaylayacaksın. Çünkü ona evlenme teklif edeceğim ve senin gözlerine bakmasını istiyorum, sen de ona onu mutlu edecekse seni de mutlu edeceğini söyleyeceksin. Anlaştık mı?"

Onu caddenin karşısına geçirip bara götürdüm. Tüm kızlar ve orada bulunan diğer birkaç erkek arkalarını dönüyor ve şaşkın bakışları görüyorum. Ama ben Kristina'ya odaklanmışım.

"Baba?" Ondan bana bakıyor. "Henry..." Başlıyor ve bardaki diğerlerinin kahkahalarını duyuyorum ama umurumda değil. "Babamla ne yapıyorsun?"

"Göreceksin." Bir adım öne çıkıyorum, kadınımı ensesinden tutup başını eğerek bana bakmasını sağlıyorum, sonra diğer elimi kıçına koyup sıkıyorum. "Sen kime aitsin?" Soruyorum ve gözleri açılıyor, babasına bakmaya çalışıyor ama ben onu tekrar kendime odaklıyorum. "Sana bir soru sordum. Babanın bununla hiçbir ilgisi yok. Sen kime aitsin?"

Yutkunurken boğazının hareket ettiğini görüyorum ve meme uçlarının sertleştiğini ve neredeyse gömleğinde delikler açtığını da not ediyorum.

"Ben sana aidim."

Başımı sallıyorum. "Aynen öyle." Sonra babasına bakıyorum. "Siz bir düğün planlıyordunuz, değil mi?"

Korkmuş görünüyor ama başını sallıyor.

"Bir düğün olacak ve senin de onayını aldık, değil mi?"

"Ye-" Kekeliyor, sonra aradığı kelimeyi buluyor. "Evet. Benim onayımı aldın."

Kristina'yı gevşetiyorum ve o da babasına bakıyor. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Öyleyse, hadi düğün yapalım." Diyorum ve barda alkış sesleri yükseliyor, sonra eğilip Kristina'yı sertçe öpüyorum ve dizlerimin üzerine çöküp birlikte geçirdiğimiz o ilk geceden beri yanımda taşıdığım yüzüğü çıkarıyorum.

"Bebeğim. Ben scholor değilim. İsteddiğini düşündüğün şey olmayabilirim ama seni mutlu edeceğimi biliyorum. O yüzden evlen benimle."

"Bu bir soru mu?" Gülümsüyor, gözleri doluyor.

Başımı öne arkaya eğiyorum. "Cevabın evet olduğu sürece olabilir."

"Evet." Başını salladı ve yüzüğü parmağına taktım, ayağı kalktım, bacaklarını sırtıma doladığında onu kaldırdım ve duvara doğru ittim, aletimi bacaklarının arasına sokarken onu sertçe öptüm, babasının arkamızda durup bizi izlediğini umursamadan.

Bar duvarına karşı küçük bir kuru kambur kimseye zarar

vermez. Sanırım bu bir İncil ayeti.

En azından benim İncil'imde var.

13| Kristina

TRüzgâr saçlarımı boynuma savuruyor ve kask kesinlikle Jillian'ın bir saatini harcadığı kıvrımlı topuzumu yok etmek için kısa bir çalışma yapıyor.

Bu sabah düğünüm için giyinmeme yardım ederken.

Benim düğünüm.

Tüm bunların gerçek olduğunu kavramakta hâlâ zorlanıyorum.

Wrath'ın bir eli bisikleti yönlendirirken diğer eli baldırıma sarılmış, beyaz elbisem kalçalarımın üzerinde durup rüzgârda arkamda sallanırken yavaşça okşuyor.

Tören istediğim her şeydi ve istediğimi düşündüğüm şeylere hiç benzemiyordu.

403'ten aşağı iniyoruz ve gün fırtınalı başladı ama törenden yaklaşık bir saat önce bulutlar dağıldı ve doğudan gelen mükemmel esintiyle birlikte güneş açtı. Kollarımı Wrath'a dolamış, yanağımı omzuna koyup yeleğindeki deriyle karışan baharatlı kokusunu içime çekerken buketimdeki beyaz güllerin kokusunu hâlâ alabiliyorum.

Resepsiyonumuz için Ride or Die'da içtiğimiz şampanya yüzünden biraz çakırkeyifim. Harikaydı. Tüm kulüp üyeleri, bazı arkadaşları ve aileleri bizimle kutlamaya gelmişti. Hepsinin isimlerini zar zor hatırlayabildim ama beni, babamı ve Jillian'ı aileden biriymişiz gibi kabul ettiler.

Wrath içki içmedi çünkü partiden sonra beni bisikletiyle götüreceğini biliyordu ve ben daha önce hiç böyle güvenli, beslenmiş bir his yaşamamıştım. Bana karşı sert davranıyor ve bu da hoşuma gidiyor ama her türlü tehlikeye ya da yanlış adıma karşı her zaman iki adım önde olması beni baskı altında hissettirmiyor, aksine kendimi değerli hissediyorum.

Ve hangi kız kendini değerli hissetmek istemez ki?

Bir süre gidiyoruz, otoyolun kenarındaki dükkanlar ve benzin istasyonları meşe, çam ve mısır tarlalarına dönüşüyor ve ben nereye gittiğimizi merak ediyorum.

Wrath sonunda Scottsdale'in dışında lüks bir banliyö olan Remington'a doğru bir çıkışa sapıyor. Birkaç dakika sonra Bellington Estates Destekli Yaşam ve Hafıza Bakım Tesisi'ne giriyoruz, burada bisikleti park ediyor ve inmeme yardım ediyor arkada.

"Burası düğün gecesi için tuhaf bir yer." Kendisi takmadığı halde bana taktırdığı kaskı çıkarırken gülümsüyorum. Bunun üzerinde çalışacağım, çünkü artık onu bulduğuma göre, onunla olabildiğince uzun yıllar geçirmek istiyorum.

"Evet. Küçük bir rol oyunu. Evde birlikte olmamız benim sapkınlıklarımın biri." Kokluyor ve elimi tutmadan önce arkama şaplak atıyor ve ön girişe doğru yürümeye başlıyoruz.

Taş ve sıva bir malikâneye benzeyen binanın her tarafında sarmaşıklar ve çarpıcı peyzaj düzenlemeleri var. Biz yaklaşırken cam kapıyı açan ve Wrath'a başıyla selam veren bir kapıcı bile var.

"Sizi tekrar görmek güzel Bay Phillips. Görünüşe göre özel bir gün geçiriyorsunuz." Benden yaklaşık beş santim kısa, kibar, yuvarlak yüzlü ve orta boylu, bordo blazer ceket ve siyah pantolon giymiş, boğazında mükemmel bir üçgen düğüm olan çizgili bir kravat takmış.

"Ben de seni gördüğüme sevindim Mel. Bugün özel bir gün." İçeri girerken Wrath parmaklarımı sıkıyor.

Gözlerim içeriği tarıyor. İki katlı girişten kristal bir avize sarkıyor, bu avize kadife ve çiçekli şam kumaşından kanepelerin bulunduğu devasa bir oturma odasına açılıyor, dışarıdaki taş ve sıvadan yapılmış gazlı şömine ise uzak duvarda titriyor.

İnsanlar etrafta dolaşıyor, bir metre boyunda bir buket içinde taze çiçekler, biz bir piyanoya yaklaşırken kendi kendine çalan siyah bir kuyruklu piyanonun tepesinde duruyor.

Süslü, oymalı ahşap masada hoş, iyi giyimli bir kadın oturuyor

Arkasında kapıcı ile aynı bordo blazer ceketini giyiyor, sadece onunki siyah bir etek ve altında beyaz ipek bir bluzla eşleştirilmiş.

"İyi günler Bay Phillips." Bana bakıyor ve gülümsüyor. "Sanırım bu da yepyeni Bayan Phillips?"

Wrath başını sallıyor. "Anlaşma bu. Nerede o?" Diye soruyor ve ben hala Ne olup bittiğinden emin değilim ama şaşkınlığım buranın güzelliği ve sıcaklığı karşısında duyduğum huşu ile karışıyor.

Masadaki kadın klavyeye dokunuyor, bir bilgisayar monitörüne bakıyor, sonra tekrar Wrath'a dönüyor. "Kış bahçesinde. Öğleden sonraki yürüyüşünü yeni bitirdi."

"Teşekkürler." Bununla birlikte birkaç koridordan daha geçiyoruz, herhangi bir beş yıldızlı restorandan çıkmış gibi görünen bir yemek odasının önünden geçiyoruz, personel başını sallayıp bizi selamlıyor, herkes bana gülümsüyor çünkü eminim her gün deri kıyafetli ve papyonlu bir motorcu ile beyaz gelinlikli bir kadın burada dolaşmıyordur.

Yan tarafında tuş takımı olan bir dizi çift metal kapıya geliyoruz ve Wrath bir numara girerek kapıların vızıldayarak açılmasını sağlıyor.

Diğer tarafta, binanın geri kalanındaki her şey tamamen aynı görünüyor, ancak kapı arkamızdan kapandığında, tesisin daha güvenli bir bölümünde olduğumuzu anlıyorum.

"Ne yapıyoruz biz?" Eğilip fısıldıyorum ama Wrath yürümeye devam ediyor.

Başka bir kapıdan geçip yeşil bitkilerle dolu, hatta içinde şelale akan küçük bir gölet bulunan cam sera gibi bir odaya giriyoruz ve yukarıdan kuş cıvıltılarını duyuyorum.

Başka bir gülümseyen kadın yaklaşıyor. "Hemen şurada," diyor Wrath'a, sonra işaret ettiği yöne doğru ilerlerken bana bir gülümseme ve hızlı bir merhaba veriyor.

Bir bankta oturan, beyaz saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş, Helen Mirren'in minyatür bir versiyonu gibi görünen, tertemiz makyajlı ve hatta beyaz pantolon ve kırmızı ipek bluzla eşleşen alçak kırmızı ayakkabılar giyen küçük bir kadın var.

Wrath beni öne doğru çekerek elini kadının omzuna koyuyor ve başını kaldırıp kendisine bakmasını bekliyor.

"Alo?" Kadın ikimize de şaşkın şaşkın bakıyor.

"Merhaba. Kim olduğumu biliyor musun?" Wrath soruyor, kadın ona bakıyor, düşünüyor ve sonra başını sallıyor.

"Hayır. Ama yeterince hoş görünüyorsun. Oturmak ister misiniz?" Yanındaki banka vuruyor.

"Hayır, ama karım isterdi."

Gülümsüyor, bana bakıyor. "Otur, canım. Çok güzel görünüyorsun. Düğün günümü hatırlıyorum. Savanna'da evlenmiştim. Suyun üzerinde. Kocam uzakta. Donanmada ama yakında dönecek. Bana her gün yazıyor."

Uzanıp elimi onunkinin üzerine koydum. "Eminim dönecektir. Seni çok sevdiğini biliyorum."

"Evet. Seviyor. Onu çok özlüyorum." Etrafına özlemle bakıyor, yüzü aniden bir şey hatırlamış gibi değişiyor, sonra boş bir bakış atıyor ve ben de bana sabırlı bir gülümseme veren Wrath'a bakıyorum.

"Anne." Wrath onun önünde çömeliyor, gözleri tekrar ona kayıyor ve sonra dik oturuyor, kırmızı dudaklarında bir gülümseme belirirken Ellerini birbirine vuruyor, mükemmel manikürlü kırmızı tırnakları çarpık parmaklarının ucunda.

"Henry!"

O andan itibaren her şey bambaşka bir kutlamaya dönüşür. Wrath'ın babası donanmadaydı ve döndüğünde, Irene'in bana anlattığı hikayeye göre Wrath aynı gece hamile kalmıştı.

El ele tutuştuk ve bana sanki sonsuza dek onun kızıymışım gibi davrandı. Henry'nin iyi bir kız bulacağını hayal ettiğini söyleyerek mutluluk gözyaşları döktü.

Bir gün yuva kurmak. Onun için endişeleniyor, o da her zaman kendi

Ziyaretimizi, oğlunun da kendisi ve kocasının sahip olduğu türden bir aşkı bulduğunu bilerek mutlu bir şekilde ölebileceğini söyleyerek sonlandırdı.

Biz ayrılırken Wrath sessizdi. Tekrar motora binerek otellerin ve lüks mağazaların bulunduğu Remington şehir merkezine doğru yola çıktık. Chanel ve Jimmy Choo'nun yanından geçtikten sonra The Regency'ye girdik, otoparka doğru kükreyerek ilerledik ve etraftaki kaşları kaldırdık.

Wrath bizi mermer zeminlerin parıldadığı ve yaklaşık on metre yüksekliğindeki bir fıskiye'nin su fişkırarak, dilek dilendikçe içine gümüş ve bakır paralar atılan devasa bir koi havuzuna döküldüğü içeriye götürdü.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" Resepsiyonda bizi huysuz, yaşlı, beyaz bir osuruk karşılıyor, Wrath'a ters ters bakıyor, bana da pek iyi davranmıyor.

Wrath'la ilişkiye böyle başlanmazdı. "Giriş yapıyorum."

"Yürüyerek gelenleri kabul etmiyoruz." Sesi sıkılmış ve sinirli geliyordu. "Rezervasyon gerekiyor ve hiç boş odamız yok."

Wrath bana dönüyor ve ona sempatik bir gülümseme veriyorum, bizim için özel bir şey yapmaya çalıştığını biliyordum ama düşünümüz o kadar son dakikada oldu ki, ayarlamaları yapacak zamanı olmadığını biliyorum.

"Sorun değil." Kolunu tuttum ve sıktım. "Başka bir yer bulabiliriz."

Eğilip beni sertçe öpüyor, sonra arka cebine uzanıp beni yanına çekiyor, sonra avucunu mermer tezgâha vuruyor, adam zıplıyor ve lobi sessizleşiyor.

"Henry Phillips için rezervasyon." Elini yukarı kaldırdı. "Bu onu karşılar mı?" Tezgâhın üzerinde, banknotları bir arada tutan beyaz kâğıda 5.000 dolar basılmış, hâlâ banka ambalajına sarılı, düzgün bir yüz dolarlık banknot yığını duruyor. "Şu klavyeye vurmaya başlamak ister misin? Yoksa arkaya gelip senin için yapmamı mı istersin?"

"Evet..." Adam telaşla hafifçe vuruyor, sonra derin bir nefes alıp gülümseyerek bana bakıyor ve sonra tekrar Wrath'a dönüyor. "Evet, Bayan Phillips. Her şey hazır. İki anahtar?"

Wrath başını salladı. "Evet."

Oradan özel bir asansöre yönlendiriliyoruz ve lobiden geçip pirinç kapıların ardında kaybolurken tüm gözler üzerimizde oluyor.

"Hayatına benimle başlamaya hazır mısın?" Wrath bana dönüyor, asansörü durdurmak için düğmeye basıyor ve ben ne yaptığını merak ediyorum.

"Elbette." Yüzük parmağında nişan ve evlilik yüzüğü olan elimi kaldırıyorum. "Bu konuda zaten anlaştığımızı sanıyordum."

"Evet, öyle yaptık. Ama işlerin nasıl olduğunu görüyor musun? Ben benim." Yeleğini sarkıttığı yerden tutup birkaç santim ayırıyor ve sonra bırakıyor. "O adamın nasıl davrandığını gördün mü? Ben değişmeyeceğim. Bize bakacağımı, ihtiyacın olan koca ve çocuklarımızın hak ettiği baba olacağımı ama toplumun bana bu şekilde bakmayacağını anlamam gerekecek. Ben her zaman birçok şeyin dışında olacağım. Birçok kişi tarafından aşağılanacağım. İnsanlar."

"O insanları önemsiyor musun? Bu şeyler hakkında?"

Yüzünü buruşturup başını sallıyor. "Sikeyim hayır. Eğer sana sahipsem, aileme de sahibim, Heartlands'e de. İhtiyacım olan tek şey."

"O zaman başlayalım." Öne doğru ilerliyorum, kendimi ona doğru bastırıyorum, ellerimi göğsünde gezdiriyorum ve avucumda sikiğin çelik uzunluğunu hissedene kadar bir tanesini aşağı indiriyorum ve sıkıyorum.

"Görünüşe göre

Birileri biz olmadan işe başlıyor."

"Evet, o orospu çocuğu bir yıldır aklını kaçırmış durumda. Seni gördüğüm ilk günden beri küçük Henry üzerindeki tüm kontrolümü kaybettim."

Bir kahkaha patlattım. "Küçük Henry!" O uzanıp düğmeye bastığında ve asansör tekrar yükseldiğinde kıkırdıyorum. "O kadar da küçük değil."

Wrath başını salladı. "Evet."

Kapılar Park Avenue'deki bir çatı katına benzeyen özel bir süite açılıyor.

Wrath beni kucaklayıp ayağımdan çekerek lüks mekândan büyük bir yatak odasına taşıyor ve beni yatağa fırlatıyor, ben kıkırdarken elbisemi yukarı kaldırıp yüzüme kapatıyor ve elleriyle beni yatağın kenarına çekiyor, böylece kığım neredeyse yatağın kenarından sarkıyor.

Kemerinin tokasını duyuyorum ve ne olacağını bildiğim için hemen sırlıklam oluyorum. Bir saniye sonra ağzı üzerimde, fişkırana ve karnımdaki gerilim patlamaya hazır olana kadar klitorisimi yalıyor ve emiyor.

Beni öylece bırakıyor, nefes nefese, elbisem hala yüzümün üzerindeyken, inanılmaz horozunun ucunun açıklığımla hizalandığını hissediyorum.

İçime girerken nefesimi tutuyorum, sonra uzanıp beyaz kumaşı yüzümden çekiyor, eli çok sevmeye başladığım gibi boğazımı kavramak için hareket ediyor ve sıkıyor.

"Sen bana aitsin." Vücudu tenimizi birbirine çarpacak kadar sert bir şekilde içime girmeye başladığında homurdanıyor ve her itiş ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor. "Her zaman. Sonsuza kadar. Benim."

Gecenin geri kalanında ve ertesi sabaha kadar, birkaç şekerleme arasında, Wrath bana öyle şeyler yapıyor ki, öldüğümüzü ve buranın cennet olduğunu merak ediyorum. Ama benimle konuşma şekline, vücudumdaki morluklara ve izlere bakılırsa, belki de cehennemdir.

Hiç fark etmez. Cennet ya da cehennem. Kabul ediyorum. Birlikte olduğumuz sürece. Sonsuza kadar.

14| Gazap

E *pilogue*
On yıl sonra

Odanın etrafındaki yıkıma bakıyorum.

On yıl önce beş çocuğun bir mekânı, bir barda kavga eden iki MC kulübünden daha iyi tahrip edebileceğini hayal bile edemezdim.

Sehpalardan biri devrilmiş. Ambalaj kâğıtları, kurdeleler, oyuncaklar, giysiler, battaniyeler, yastıklar, kahvaltı tabakları ve dökülen portakal suyu sadece başlangıç.

Ama başka türlüünü istemezdim.

Kristina koltukta uyuyor. En küçüğümüz Madeline henüz üç aylık ve ilk Noel'ini geçirdikten sonra göğsünde uyuyor.

Diğer dört çocuğumuzun cılız sesleri koridorun sonundan geliyor. Büyükbaba Leonard onları yeni oyuncaklarıyla oynamaya ve oyun odasında film izlemeye götürdü, böylece Kristina dinlenebildi ve ben de Noel sabahının her zaman yarattığı felaketle başa çıkabildim.

Hayatlarımız daha da güzelleşti.

Saçımda ve sakalımda biraz beyaz var ama Kristina her geçen gün daha da güzelleşiyor.

Bebekler sadece onun kıvrımlarını artırdı ve her doğumda vücudu onu daha çok istememe neden oluyor. Ona yirmi bebek yapabilseydim yapardım, ama son birkaç ayını yatak istirahatinde geçirmek zorunda kaldığı bu sonuncusundan sonra, bunun yeterli olduğuna karar verdik.

Madeline acil sezaryenle doğdu çünkü Kristina'nın kanı Basınç tavan yaptı ve doktorlar hemen harekete geçti, yoksa ikisini de kaybedebilirdim.

Bu kesinlikle kabul edilemez ve düşüncesi bile beni neredeyse çıldırtıyordu. Hastanede koşturdum, herkese küfredip tehditler savurdum, deli gibi davrandım.

Yersizdi ama bugünlerde öfkem sadece ailem söz konusu olduğunda patlıyor gibi görünüyor. Ve patladığında da herkes defolup gitse iyi olur. yoksa patlayacaklar.

Her şey yoluna girdikten sonra özür diledim ama o anda tek gördüğüm kırmızıydı.

Karıma duyduğum arzu ve ihtiyaç yıllar geçtikçe daha da artıyor. Etrafta çocuklar varken yaratıcı olmak zorunda kaldık, ama aynı yerdeyse, günde iki ya da üç kez bir şekilde birbirimizin üzerindeyiz. Bu sabah uyandığımda güzel bir Noel sabahı horoz emme aldım ve Kristina'ya güzel bir Noel sabahı kırmızı kış verdim ve onu "Kutsal neşeli bir Noel geçirin ..." şarkısını söyleyene kadar becerdim.

Leonard kocası Matthew ile birlikte burada. Junior'la ortalık yatıştıktan ve şerif her şeyi ortaya çıkardıktan sonra Leonard kilisedeki görevinden ayrıldı.

Kim olduğu ve kimi sevdiği konusunda hiçbir sorunu olmayan Kristina'ya açılmıştır, ancak suçluluk duygusu onu hayatı boyunca yiyip bitirmiştir.

Annesinin onun yönelimini yıllardır bildiği ortaya çıktı, ancak evli kalmaya ve birbirlerini ellerinden geldiğince sevmeye karar verdiler. Annesi onun desteği ve en iyi arkadaşıydı ve sonunda bundan vazgeçmek ya da ailesini ve kiliseyi utandırmak istemedi.

Biraz zaman geçirdikten sonra bu durum değişti ve Kristina ve ben ona utanç verici olanın gerçek hayatını yaşayamadığı için çok fazla suçluluk hissetmesi olduğunu söyledik. Bir süre sonra, herhangi bir drama olmadan kiliseden kalıcı olarak istifa etti ve yıllarca çalışarak ve hizmet ederek kazandığı emeklilik maaşını ve mali yardımlarını aldı. O ve James o zamandan beri birlikteler.

Birbirleri için iyi oldular. Her ikisi de olmadıkları bir şey olmaya çalışarak kendi yollarında acı çektiler ve onların büyümelerini ve hak ettikleri hayatlara yerleşmelerini izlemek bizim için ve çocuklarımız için iyi oldu.

Yasal olur olmaz evlendiler ve çocukları olarak şu anda arka bahçemizde koşturan, havlayan ve neşeli kaosa katkıda bulunan dört kurtarma köpekleri var. Hâlâ burada, göl kenarında yaşıyoruz. Eve eklemeler yaptık ve yeniledik.

Kristina yüksek lisans için geri dönmedi ama Riley Vakfı'nda biyomühendis olarak çalışıyor. Üçüncü çocuğumuz Henry Jr. doğduğundan beri birçok görevinden uzaklaştı ve artık çoğunlukla evden çalışarak belirli projelerde danışmanlık yapıyor.

Hâlâ kulüple birlikte koşuyoruz. Gayrimenkule yatırım yaptım ve birkaç benzin istasyonum var.

Seneca ve çevresindeki istasyonlar. Bir şekilde bu işin içine düştüm ama sonuçta bize istediğimiz hayatı sağladı ve eşime ve çocuklarıma ne isterlerse veriyorum.

Jillian daha sonra ailesiyle birlikte burada olacak, annem dört yıl önce vefat ettiği için çocuklarımızın üvey büyükannesi ve büyükbabası sayılırlar. Onlar için benim tarafından büyükanne ve büyükbabalar.

Jillian şimdi yüksek lisans ve doktora yaptı ve büyük paralarla finanse edilen ve azınlık nüfusları için eğitim ve sağlık hizmetlerinin yanı sıra takip edemediğim bir sürü başka şey geliştiren hayırsever bir organizasyon başlattı.

Hâlâ kulübün din görevlisiyim ve Leonard'ın konuk vaiz olarak katıldığı ayinler düzenliyoruz.

Junior hapse girdi ama detayları hiç takip etmedim.

Karımın ağrıyan ayak tırnaklarını hala seviyorum. Özellikle de onları boyadığım zaman. Hayatımla gurur duyuyorum. Derimle. Mirasımla.

Kristina'yı o beyaz elbisenin içinde, saçında pembe fiyonkla gördüğüm güne kadar kim olduğumu bildiğimi sanmıyorum. Birlikte olmamalıydık. Birbirimizi mutlu etmemeliyiz.

GörünüŖe bakılırsa değil, ama biliyoruz. Ve edeceğiz de.
İkimiz de yaŖadıęımız sürece.

HEARTLANDS MC SERİSİNDEKİ DİĞER TÜM HARİKA
KİTAPLARI MUTLAKA OKUYUN!

HEARTLANDS MC SERİSİ

KILLIAN yazan Olivia T.

Turner RANGER Frankie

Love yazan SAINT yazan

Hope Ford

İKİNCİ TUR

JAXON yazan Olivia T.

Turner GAGE yazan Hope

Ford yazan CONLEY Frankie

Love

DANI WYATT'IN DİĞER YAZILARI

Standalones

[Wrangler Reigning](#)

[Her In Sweet Ride](#)

[Forging Forever](#)

[Just Until Morning](#)

[Saddled](#)

[Mükemmel](#)

[Kırılacak](#)

[Kaba Boyunlu](#)

[Ayırma Camı](#)

[Ya Olursa](#)

[Bir](#)

[Vaizin Kızı Dayan](#)

Tanışın. F*ck. Bitti. - BEKLEYEMEYİZ

[Onu Yakın Tutmak Ona](#)

[Geri Dönmek](#)

[Bırak Gitsin](#)

[Sıra - Can't Waitle Bundle Sıra](#)

[Bizde Bizde Standalone](#)

Heartlands

[Zincir](#)

Sevgiler, babacığım.

[Kalbinde Ustalaşmak](#)

[HIS Kuralları](#)

[İyi Kızlar Lütfen Beni](#)

[Öp İyi Geceler Evet](#)

Baba Diyor

Ormanın Adamları

[Sert Kesim](#)

[Derin Kesim](#)

[Kaba Kesim](#)

Düz Kesim

Paranormal

[Vamp](#)

Tatiller

[Sevgililer](#)

[Gülünden](#)

[Önceki Gece](#)

Baby [It's Cold Outside](#)

[İlk Noel'i](#)

[Onun Kararı](#)

[Tatlı Tarte](#)

Forever Koleksiyonu

[Benim Olduğunda Ait](#)

[Olduğu Yer](#)

Söz Düeti

[Söz Ver](#)

[Cherish](#)

Southside MMA Serisi

Kuvvet

İtme

Biliyor muydun?

E-posta listemdeki okuyuculara ÜCRETSİZ

özel kısa öyküler ve epiloglar? VERİRİM!

Spam yok!

HABER BÜLTENİ

BAĞLANTIDA KALALIM!

BENİ FACEBOOK'TA [TAKİP](#)

EDİN [FACEBOOK](#)

[ARKADAŞLARI](#)

TWITTER [@ddwyattauthor](#)

GOODREADS: [Dani Wyatt](#)

ÖZEL OKUR GRUBU: [Wyatt'ın Dadıları Dani](#)

[Wyatt Amazon'da](#)

dani@daniwyatt.com

www.daniwyatt.com

ÜSTTE, SÜPER SICAK BIRAZ OLAY ÖRGÜSÜ İLE...

Gönderilerimi gördüğünüzden emin olmak için [Facebook Grubuma](#) katılın!

Dani Hakkında

Dani Wyatt eskiden böyle kirli düşüncelere sahip olduğu için kendini kötü hissedirdi. Neyse ki bir gün bunları yazmaya karar verdi. Onun ultra takıntılı, alfa

Kahramanların kötü bir sahiplenme eğilimi ve doyumsuz bir libidosu var. Onun

kahramanlar zeki, ilginç ve çok fazla muffin topuna sahip olmaktan endişe ediyorlar. Yani, eğer insta aşkınızı tepede, süper ateşli, biraz daha olay örgülü ve her zaman sonsuza dek mutlu bir şekilde seviyorsanız, doğru yerdesiniz.

Orta yaşla bir savaşçı gibi mücadele ediyor ve yerçekimiyle savaşan ortalama bir hayat yaşıyor. Yazmadığı zamanlarda muhtemelen bir ironiye gülüyordur (A-1 Steak Sauce'un vegan olması gibi), kitap okuyordur, atına biniyordur ya da gününü mahvetmek için gönderilen bir teknoloji parçasına şaşkınlık bakıyordur.

Teşekkür ederim.

Yaramaz düşüncelerimi sayfaya koymaya başladığımdan beri tanıştığım
pek çok harika insan var. Beni destekleyen ilk hayranlarımdan bazılarına,
Blogcular,

Zamanlarını ve görüşlerini esirgemeyen yazar arkadaşlarımızın
yanı sıra diğer profesyoneller de

Benim özel deliliğime katlandığın için teşekkür ederim.

...sizler bana her gün birbirimizi desteklediğimizde herkesin kazandığını
hatırlatıyorsunuz.

xoxoxo

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

